

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ὁ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρέπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἦν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ζ΄ 20-21)

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ • ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2003 • ΤΕΥΧΟΣ 32

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

«Οὐχ οὕτως ἔσται ἐν ὑμῖν»	σελ. 1
Τί πρέπει νά κάνετε ἐάν κάποιος οἰκεῖος σας πέσει στήν παγίδα τῶν αἰρέσεων	σελ. 3
Ἡ σημαία ἀνήκει σ' ἐκείνους πού μποροῦν νά πεθάνουν γι' αὐτήν.....	σελ. 6
Μαγεία καί ἀποκρυφισμός στόν ἔντυπο λόγο μέ στόχο τά παιδιά μας	σελ. 7
Οἱ συγκλίνουσες ἀτραποὶ τοῦ «νέου»	σελ. 12
Μύθος, ἀπάτη καί βαρβαρότητα οἱ Ὀλυμπιάδες	σελ. 15
Πατερική διδαχή.....	σελ. 16
Βιβλιοπαρουσίαση	σελ. 17
Εἰδήσεις καί Σχόλια	σελ. 19

«ΟΥΧ ΟΥΤΩΣ ΕΣΤΑΙ ΕΝ ΥΜΙΝ»

Ἄμηχανία καί ἀγωνία καταλαμβάνει τίς μέρες αὐτές τόν κάθε εὐλαβῆ ποιμένα καί κληρικό, ὅταν καλεῖται νά ἀπαντήσῃ στίς ἀπορίες καί νά περιορίσῃ τόν σκανδαλισμό τῶν πιστῶν γιά τὴν τρέχουσα ἐκκλησιαστική κρίση μεταξύ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ καθημερινή ἐπαφή μέ τόν μέσο Ἑλληνα δείχνει –πολύ πιό καθαρά ἀπό τίς δημοσκοπήσεις– μιὰ αὐξανόμενη ἀπογοήτευση καί ἀπαξίωση γιά τούς ἐπισκόπους, τόν ἱερό κληρο καί τὴν Ἐκκλησία.

Βέβαια ἡ γενίκευση εἶναι ἀδίκη, ὅμως ἡ ἀντίφαση εἶναι προφανής: Αὐτοὶ πού κηρῡ-

σούν τὴν ἀγάπη δέν ἔχουν ἀγάπη μεταξύ τους. Αὐτοὶ πού κάνουν συνεχεῖς δηλώσεις καί συνέδρια γιά τὴν εἰρήνη μιλοῦν γιά «φαρέτρες» καί «πολέμους». Αὐτοὶ πού ὀφείλουν ἀλλήλων νίπτειν τοὺς πόδας (Ἰωάν. ιγ' 14) διαπληκτίζονται δημοσίως πρὸς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως (Γαλ. ζ' 10). Ἐντὶ νά εἶναι τῆ τιμῆ ἀλλήλους προηγούμενοι (Ρωμ. ιβ' 10), μάχονται γιά τίτλους καί μνημόσυνα. Ἐντὶ νά εἶναι πρόμαχοι τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καί τῶν ὁρθῶν δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας, σύμφωνα μέ τὴν ἱερά ὑπόσχεση πού ἔδωσαν κατὰ τὴν ὥρα τῆς χειροτονίας τους, μάχονται μεταξύ τους γιά ἐδάφη καί «δίκαια», ἐνῶ συγχρόνως ἐναγκαλίζο-

νται εὐκαίρως ἀκαίρως τόν πάπα καί τούς ποι- κίλους αίρετικούς καί ἀλλοθρήσκους «χάριν τῆς εἰρήνης».

Καί τό χειρότερο ὄλων: Καλούμεθα ὄλοι νά τοποθετηθοῦμε ὑπέρ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης πλευρᾶς μέ βάση τό συναίσθημα, τόν οἶκτο γιά τούς «χειμαζομένους», τόν ἐθνορομαντισμό τῶν «περασμένων μεγαλείων», τήν γοητεία τῶν προσώπων, τήν ἐγκόσμια αἷγλη τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν· νά ἀσπασθοῦμε ἐπι- χειρήματα ἀπό τό κανονικό δίκαιο, τήν ἱστο- ρία, τήν οἰκολογία, τά ἐθνικά θέματα, τήν γεω- πολιτική· νά προσυπογράψουμε δηλώσεις καί ἐκκλήσεις μαζί μέ ἄλλους «ἐπιφανεῖς πολίτες» –πολύ συχνά ἐγνωσμένους ἀθέους καί ἐκκλη- σιομάχους– συμβάλλοντας ἔτσι στή γενική σύγχυση καί διχόνοια.

Ἐνα πανάρχαιο χαρακτηριστικό τῶν Ἑλλήνων εἶναι τό νά παθιάζονται εὐκολά μέ τά πρόσωπα. Τό ἴδιο εὐκολά ὅμως καί ἀπογοη- τεύονται, κρίνουν αὐστηρά καί τιμωροῦν ἄδι- κα τούς ἡγέτες τους. Γι' αὐτό καί οἱ φιλόδοξοι ἡγέτες φροντίζουν πάντοτε νά μεταφέρουν σέ θεωρητικό ἐπίπεδο τίς διαμάχες καί νά περι- χαρακώνουν τούς ὀπαδούς τους μέ τήν βοή-θεια κάποιου εὐδιάκριτου ἰδεολογήματος, τοῦ ὁποίου αὐτοί ἔχουν τήν πνευματική πατρότη-τα.

Κάτι ἀντίστοιχο συνέβαινε συχνά καί στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ προσωπικές φιλο-δοξίες τῶν ἐκκλησιαστικῶν ταγῶν καί οἱ τοπι-κιστικοί ἀνταγωνισμοί τῶν μεγάλων ἐκκλη-σιαστικῶν κέντρων ἔπαιρναν στό τέλος θεωρη-τικό καί δογματικό μανδύα, ἐξελίσσονταν σέ αίρέσεις καί ταλαιπωροῦσαν ἐπί μακρόν τήν Ἐκκλησία.

Δυστυχῶς καί στήν παρούσα ἐκκλησιαστι-κή κρίση ὁ κίνδυνος αὐτός δέν εἶναι ἀπίθανος. Ὅλες αὐτές οἱ ἐκτοξευόμενες καί ἀσαφεῖς ἐτι-κέττες περί «ἐπαρχιωτισμοῦ», «πολιτειοκρα-τείας», «φαρμακιδείου πνεύματος», «φονταμε-νταλισμοῦ» κ.λπ., χρῆζουν προσεκτικῆς ἀνα-λύσεως μέ βάση τό Εὐαγγέλιο, τούς Πατέρες, τήν Ὁρθόδοξο Θεολογία καί τήν Ἐκκλησια-στική Ἱστορία. Εἶθε νά μή χρειασθεῖ νά φθά-σουμε σέ τέτοιες ἱστορικοθεολογικές ἀναλύ-σεις, γιά νά λυθεῖ τό πρόβλημα τῆς πληρώσεως τῆς χηρευοῦσης ἕδρας τῆς Μητροπόλεως Θεσ-σαλονίκης... *Ἐγενήθημεν ὄνειδος τοῖς γείτο-*

σιν ἡμῶν, μυκτηρισμός καί χλευασμός τοῖς κύ- κλω ἡμῶν (Ψαλ. ψη΄ 4).

Ἡ *Παρακαταθήκη*, γιά λόγους ἀρχῆς, δέν λαμβάνει θέση σέ ἐφήμερα νομοκανονικά καί διοικητικά ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας. Σάν ἐλάχιστη συμβολή στήν κατανόηση τοῦ προ-βλήματος σημειώνουμε μόνο τά ἑξῆς:

Τό πρόβλημα τῆς φιλοδοξίας καί φιλαρχίας μέσα στήν Ἐκκλησία εἶναι τόσο παλιό ὅσο καί τό αἶτημα τῆς μητέρας τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου πρὸς τόν Κύριο, γιά τήν πρωτοκαθεδρία τῶν δύο Ἀποστόλων καί υἱῶν της (Ματθ. κ' 20-27). Ἡ χαρακτηριστική ἀπάντηση τοῦ Κυρίου (Ματθ. κ' 25-27) δέν ἄφησε στήν Ἐκκλησία κά-ποιον προβλέψιμο καί σαφῆ γνώμονα γιά τόν καθορισμό τῶν πρωτοκαθεδριῶν καί ἱεραρ-χιῶν μεταξύ τῶν διαδόχων τῶν ἀγίων Ἀπο-στόλων. Αὐτά καθορίζονταν πάντοτε ἐθιμικά μέ βάση τό μέγεθος καί τήν διοικητική σπου-δαιότητα τῶν πόλεων καί ἄλλαζαν μόνο μετά ἀπό παρέμβαση τῶν κοσμικῶν ἀρχόντων, σύμ-φωνα μέ τούς κανόνες ἰς τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, λη' τῆς Πενθέκτης καί τήν γνωστή ρήση τοῦ Μεγάλου Φωτίου πρὸς τόν Ρώμης Νικόλαον Α' τό 861: *Τά ἐκκλησιαστικά καί μά- λιστα γε τά περί τῶν ἐνοριῶν δίκαια ταῖς πολι- τικαῖς ἐπικρατεῖαις καί διοικήσεσι συμμετα-βάλλεσθαι εἴωθεν.*

Τό ζητούμενο ἦταν ἀφ' ἑνός ἡ ἐνότητα τοῦ κράτους καί ἀφ' ἑτέρου ἡ εὐρυθμῆ λειτουργία τῶν τοπικῶν συνόδων, μέσα σέ ἕνα ὁμοιογενές (διοικητικά, πολιτιστικά, γλωσσικά καί συ-γκοινωνιακά) περιβάλλον. Ἐτσι τό πρόβλημα τῆς διευθετήσεως τῶν πρωτοκαθεδριῶν –καί συναφῶς τῶν κοσμικῶν φιλοδοξιῶν καί προ-σωπικῶν ἀνταγωνισμῶν– τῶν ἐπισκόπων, ἀφέθηκε ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα –πολύ δίκαια θά λέγαμε– στά χέρια τῶν κοσμικῶν ἀρχόντων· μία παράδοση πού συνεχίστηκε μέχρι καί στήν ἄθρη πρόην Σοβιετική Ἐνωση.

Ἀφοῦ ὅμως στήν παρούσα ἐκκλησιαστική διαμάχη οἱ κοσμικοὶ ἄρχοντες κρίνουν συμφέ-ρον τους νά μή παρέμβουν, γιά νά διευθετή-σουν τίς διαφορές τῶν δύο τοπικῶν ἐκκλησιῶν, δέν μένει στοὺς ἐκκλησιαστικούς ταγούς τίποτε ἄλλο ἀπό τό νά ἀκολουθήσουν τήν προαναφερθεῖσα ἐντολή τοῦ Κυρίου πρὸς τούς Ἀποστόλους Του:

Ὁ δέ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτούς

εἶπεν· οἴδατε ὅτι οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καί οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν. Οὐχ οὕτως ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὅς ἐάν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται

ὑμῶν διάκονος, καί ὅς ἐάν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται ὑμῶν δοῦλος (Ματθ. κ' 25-27).

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΕΑΝ ΚΑΠΟΙΟΣ ΟΙΚΕΙΟΣ ΣΑΣ ΕΧΕΙ ΠΕΣΕΙ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

του Καθηγητοῦ ᾽Αλεξάνδρου Ντβόρκιν, Δρ Φιλολογίας.

Διευθυντοῦ τοῦ Κέντρου «᾽Αγιος Εὐρηναῖος Λυῶνος»

τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων

Πρῶτα ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ διατηρήσετε τὴν ψυχραιμία σας. Ναι, ἡ οἰκογένειά σας περνᾷ μιὰ βαριά καὶ σκληρὴ δοκιμασία, ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι κάτι πού μπορεῖ νὰ διορθωθεῖ. Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ἀνθρώπων πού πιάστηκαν στὰ δίχτυα τῶν αἱρέσεων ἀργὰ ἢ γρήγορα κατορθώνουν νὰ ξεφύγουν. Ἄλλὰ τὸ κατά πόσο γρήγορα ὁ οἰκεῖός σας θὰ ἐγκαταλείψει τὴν αἵρεση καὶ σέ ποιά κατάσταση, αὐτὸ ἐξαρτᾶται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ ἐσᾶς καὶ τὰ ὑπόλοιπα μέλη τῆς οἰκογενείας σας. Πάντως, σέ κάθε περίπτωση, νὰ εἶστε ἔτοιμοι γιὰ τὸ γεγονός ὅτι οἱ προσπάθειές σας δέν θὰ εἶναι βραχυχρόνιες. Ἐάν δέν μπορέσατε νὰ βοηθήσετε τὸν οἰκεῖό σας στὴ διάρκεια τῶν πρώτων ἐβδομάδων μετὰ τὴν πρώτη ἐπαφή του μετὰ τὴν αἵρεση, θὰ πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι γιὰ τὴν ἐπαναφορὰ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου σέ μιὰ κανονικὴ ζωὴ ἔξω ἀπὸ τὴ μέγγενη τῆς αἱρέσεως θὰ χρειασθοῦν οἱ προσπάθειες ὀλοκληρῆς τῆς οἰκογενείας γιὰ ἀρκετοὺς μῆνες ἢ ἴσως καὶ χρόνια. Ἄλλὰ γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ ἀνταπεξέλθετε στίς ἀπαιτήσεις μιᾶς τέτοιας προσπάθειας πρέπει νὰ γνωρίζετε ποιά θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ στάση σας καὶ ἡ συμπεριφορὰ σας.

Μετὰ τὴν ἀρχικὴ «ἀναγνώριση», μὴν προσπαθήσετε νὰ τὸν μεταπείσετε, γιὰτὶ αὐτὸ θὰ βλάψει τίς σχέσεις σας ἀκόμη περισσότερο. Σίγουρα θὰ καταλάβατε ἤδη ὅτι μετὰ τίς προσπάθειες νὰ τοῦ ἐξηγήσετε τὸ παράλογο τῆς διδασκαλίας τῆς σέκτας καὶ τὴν ἀνόητη ἢ καὶ βλαβερὴ συμπεριφορὰ του, τὸ μόνο πού καταφέρνετε εἶναι νὰ καταλήγετε σέ καυγάδες καὶ

ὄξυνση τῶν σχέσεων. Πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι κατὰ κανόνα οἱ αἱρέσεις ἐπιδιώκουν τὴν ῥήξη τοῦ νεοπροσηλυτισμένου μετὰ τὸ ἐξωαιρετικὸ περιβάλλον. Τότε ὅλες οἱ πληροφορίες πού θὰ λαμβάνει θὰ προέρχονται ἀποκλειστικά καὶ μόνο ἀπὸ τὴν αἵρεση καὶ ὁ κοινωνικὸς του κύκλος θὰ περιορίζεται μόνο στὴν αἵρεση. Μιὰ τέτοια κατάσταση δημιουργεῖ ἰδανικὲς συνθήκες γιὰ τὸν ἔλεγχο τῆς συνείδησης τοῦ προσηλυτισμένου. Γιὰ νὰ προκαλέσουν τὴν ῥήξη, οἱ αἱρετικοὶ «διδάσκαλοι» ἐκ τῶν προτέρων κηρύττουν ὅτι οἱ οἰκεῖοι τοῦ νέου τους θύματος εἶναι ἄς ποῦμε «κυριευμένοι ἀπὸ τὸν διάβολο» ἢ ἀρκετὰ προσηλωμένοι στὸν «μάταιο τοῦτο κόσμος ὅπου βασιλεύει τὸ κακό» καὶ συνεπῶς θὰ κάνουν ὅ,τι εἶναι δυνατόν γιὰ νὰ ἀναγκάσουν τὸν νεοπροσηλυτισμένο νὰ «βγεῖ ἀπὸ τὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας», νὰ ἐγκαταλείψει τὴν νεοαποκτηθεῖσα «ἀληθινὴ οἰκογένεια», νὰ ἀπαρνηθεῖ τὴν «λυτρωτικὴ γνώση» κ.ἄ. Ἔτσι, μιὰ συναισθηματικὰ φορτισμένη ἀντίδραση ἀπὸ τὴν πλευρὰ σας θὰ ἐξυπηρετοῦσε τοὺς σκοποὺς τῆς σέκτας καὶ θὰ ἀποτελοῦσε γιὰ τὸν οἰκεῖό σας μιὰ ἀκόμη ἐπιβεβαίωση τῆς ἀλήθειας τῆς νέας του πίστεως.

Ὅμως, ἐπίσης σέ καμμία περίπτωση δέν πρέπει νὰ προσποιηθεῖτε ὅτι ἀλλάξατε γνώμη καὶ ὅτι ἐν τέλει, σᾶς εὐχαριστεῖ ἢ ἀλλαγὴ αὐτὴ πού συνέβη στὸν οἰκεῖό σας. Αὐτὸ εἴτε θὰ ἐνδυναμώσει τὴν ἀφοσίωσή του στὴ σέκτα, εἴτε θὰ ἀνακαλύψει τὸ ψέμα σας καὶ θὰ ἐξαφανίσει καὶ τὰ τελευταῖα ἐναπομείναντα ψήγματα ἐμπιστοσύνης σ' ἐσᾶς. Συμφωνήστε μαζί του τὸν παρακάτω ὅρο: ἐσεῖς δέν θὰ κριτικάρε-

τε τήν «ὀργάνωσή» του (ὁ ὅρος «σέκτα» εἶναι φυσικό νά τόν ἐρεθίζει, γι' αὐτό προσπαθήστε νά ἀποφύγετε τή χρήση του) καί αὐτός δέν θά κάνει προπαγάνδα στό σπίτι καί δέν θά προσπαθεῖ νά προσηλυτίσει καί ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας. Ὅμως μπορεῖτε διακριτικά νά ἐπιστήσετε τήν προσοχή τοῦ οἰκείου σας στῆς προφανεῖς ἀντιφάσεις στή συμπεριφορά του καί στά λεγόμενά του, χωρίς ταυτόχρονα νά προσπαθεῖτε νά ἐξηγήσετε αὐτές τίς ἀντιφάσεις: ὁ σκοπός σας εἶναι νά τόν ἀποσπάσετε ἀπό τή σέκτα.

Γιά νά καταστρώσετε μιὰ στρατηγική συμπεριφορᾶς, πρέπει νά κατανοήσετε ὅτι ὁ οἰκεῖος σας βρίσκεται σέ ψυχολογική ἐξάρτηση ἀπό τήν ομάδα, ὅτι ἡ ἀληθινή προσωπικότητά του ἔχει κατασταλεῖ καί ἀντικατασταθεῖ ἀπό μιὰ σειρά αἰρετικῶν στερεοτύπων συμπεριφορᾶς, συναισθημάτων καί σκέψης. Ὁ σκοπός σας εἶναι νά διατηρήσετε μιὰ ἐλάχιστη ἔστω ἐπαφή μέ τήν καταπιεσμένη ἀληθινή τοῦ προσωπικότητα. Σκύψτε πάνω του μέ ὑπομονή καί συμπάθεια κατανοώντας ὅτι τό ἄτομο αὐτό πάσχει ἀπό προσωρινή διαταραχή προσωπικότητας, ὅμως σέ καμμία περίπτωση μὴν τοῦ δώσετε χρήματα —εἶναι σάν νά δίνετε σέ ναρκομανῆ χρήματα γιά ναρκωτικά. Ὅτι χρήματα καί νά τοῦ δώσετε θά καταλήξουν στή σέκτα.

Προσπαθήστε νά εἴστε προδιατεθειμένος γιά μιὰ ἐποικοδομητική λύση τοῦ προβλήματος, νά εἴστε ἤρεμος καί ἀνοικτός στό διάλογο. Νά δείχνετε σέ ὄλους μέ τή συμπεριφορά σας ὅτι ἀναγνωρίζετε στόν οἰκεῖο σας τό δικαίωμα τῆς ἀναζήτησης, τῶν δικῶν του ἐπιλογῶν, ἔστω καί λανθασμένων, ὅτι αὐτός ὁ ἴδιος εἶναι πολύτιμος γιά σᾶς καί νοιάζεστε γι' αὐτόν ἀνεξάρτητα ἀπό τίς πεποιθήσεις του. Νά βασίζεσθε περισσότερο στή θέρμη καί τή στοργή πού ἐκφράζει ὁ τόνος τῆς φωνῆς σας, παρά στό ὀρθολογικό περιεχόμενο τῶν συζητήσεων μαζί του. Στίς συζητήσεις σας νά προσπαθεῖτε νά τόν γυρίζετε πίσω σέ εὐτυχισμένες στιγμές τῆς περασμένης του ζωῆς. Νά ἀναπολεῖτε μαζί χαρούμενα ἐπεισόδια τῆς περασμένης ζωῆς σας, ὅταν αἰσθανόσασταν σάν μιὰ οἰκογένεια, ὅταν κάνατε μαζί ἐκδρομές καί ταξίδια, ὅλα τά πράγματα πού κάνατε μαζί, τά σχέδια καί τά ὄνειρα πού μοιραζόσασταν. Φυσικά, αὐτό δέν

πρέπει νά τό κάνετε τεχνητά, ψεύτικα. Νά ἐνεργεῖτε βασιζόμενοι περισσότερο στή διαίσθησή σας, νά παρακινεῖσθε ἀπό ἀγάπη καί συμπόνια. Καί θά ἀνταμοίβονται οἱ προσπάθειές σας κάθε φορά πού θά βλέπετε τήν ἀληθινή, τή γνώριμη προσωπικότητα τοῦ οἰκείου σας νά ξεπροβάλλει ἔστω καί ἀμυδρά μέσα ἀπό τόν ἄγνωστο ζόμπι-ρομπότ, στό ὁποῖο αὐτός μετατράπηκε.

Μιά τέτοια τακτική προσδίδει σέ δύο στόχους. Πρῶτον, νά ἀφήσει στόν οἰκεῖο σας ἕναν συναισθηματικό «μίτο τῆς Ἀριάνης», μέ τή βοήθεια τοῦ ὁποῖου θά μπορούσε σέ περιπτώσεις κρίσης τῶν ἐνδοομαδικῶν σχέσεων καί ἐπανεκτίμησης τῆς συμμετοχῆς του στή σέκτα νά βγεῖ ἀπό τόν ψυχολογικό της λαβύρινθο. Δεύτερον, δέν θά σᾶς βλέπει οὔτε σάν ἐχθρό, οὔτε καί σάν στόχο προσηλυτισμοῦ, γεγονός πού θά σᾶς ἐπιτρέψει νά ὑλοποιήσετε τήν ὀνομαζόμενη «παρέμβαση» (intervention). Μέ τόν ὄρο αὐτόν ἐννοοῦμε μιὰ ἐντατική συνεδρία συμβουλευτικῆς ἐξόδου ἀπό τή σέκτα. Γιά τήν πραγματοποίηση αὐτῆς τῆς παρέμβασης χρειάζεται τουλάχιστον ἕνας εἰδικός ψυχολόγος, εἰδήμων στή σεκτολογία, πού νά ἔχει ἐντρύψει στήν προβληματική τῆς ψυχολογικῆς βίαις καί τῆς μεταρρύθμισης τῆς σκέψης (ἐλέγχου συνειδήσεως – thought reform), καθώς καί στήν οἰκογενειακή συμβουλευτική. Αὐτό εἶναι ἀπαραίτητο, διότι κατά κανόνα στούς κόλπους τῶν σεκτῶν προσελκύονται ἄτομα μέ συναισθηματικά προβλήματα (καί τέτοια προβλήματα μπορεῖ νά ἔχει ὁ καθένας σέ περιόδους ψυχολογικοῦ στρες). Ἐτσι, συχνά ἡ ὑποστήριξη πρὸς τά θύματα ξεκινᾷ ἀπό τόν ἐντοπισμό καί τήν ἐξάλειψη τῆς πηγῆς αὐτῶν τῶν προβλημάτων, δηλαδή, ἀπό τή δουλειά τοῦ ψυχολόγου.

Ἡ παρέμβαση, γιά τήν ὁποία μιλήσαμε, προϋποθέτει ὅτι τουλάχιστον ἕνα μέλος τῆς οἰκογενείας τοῦ θύματος ἔχει καλή γνώση τῶν θεωριῶν συμβουλευτικῆς ἐξόδου. Θά ἦταν καλύτερο ἐάν στή διαδικασία ὑποστήριξης τοῦ θύματος τῆς αἴρεσης συμμετεῖχε ὅλη ἡ οἰκογένειά του. Ἀλλά γιά τή σωστή ὀργάνωση ὅλων τῶν χειρισμῶν εἶναι πάντα ἀπαραίτητος ἕνας εἰδικός ψυχολόγος.

Μελετήστε τό λεξικό τῆς συγκεκριμένης σέκτας καθώς καί τό τί πρεσβεύει γιά νά

μπορείτε να έχετε μιὰ ολοκληρωμένη αντίληψη περί τίνος πρόκειται να σᾶς μιλήσει ὁ οἰκεῖος σας. Ἐλάτε σέ ἐπαφή μέ ἀνθρώπους πού τούς βρῆκε παρόμοια δυστυχία, καθώς ἐπίσης μέ πρώην μέλη σεκτῶν, μέ τούς ἀρμοδίους ὑπαλλήλους τοῦ κράτους, μέ δημοσιογράφους, ὄργανα τῆς τάξεως, νομικούς. Ἐκτός αὐτοῦ, θά πρέπει νά συλλέγετε ὅσο τό δυνατόν περισσότερες πληροφορίες γιά τή σέκτα, ἀλλά κρυφά ἀπό τόν οἰκεῖο σας γιά νά μήν τόν ἐρεθίσετε. Ἀντιγράφετε καί καταγράφετε τά πάντα, δημιουργεῖστε τό δικό σας ἀρχεῖο-βιβλιοθήκη. Ἴσως δέν θά ἦταν ἄσχημο νά κρατᾶτε ἡμερολόγιο. Ὅλες οἱ ἐναλλακτικές ἐξωαιρετικές πληροφορίες θά ἐνεργοποιηθοῦν κατά τήν παρέμβαση. Δέν πρέπει νά δίνετε πληροφορίες πού κριτικάρουν τή σέκτα σέ δόσεις, δέν θά ὑπάρξει κανένα ἀποτέλεσμα.

Βασικά ἡ διαδικασία ἐξόδου ἀπό τήν αἵρεση μέ ἐξωτερική ἐπίδραση προϋποθέτει τή συμμετοχή μεγάλου ἀριθμοῦ ἀτόμων, καί πρωταρχικά ἑνός ψυχολόγου, ὑποδοηθόμενου ἀπό τούς συγγενεῖς καί κοντινοῦς φίλους τοῦ μέλους τῆς σέκτας, πού ὁ ἴδιος ὁ ψυχολόγος θά ἔχει ἐκπαιδεύσει κατάλληλα, ἑνός ἐιδικοῦ ἐπί τῶν αἱρέσεων —«ἐιδικοῦ ἐπί τῶν γεγονότων» (θά μπορούσε νά εἶναι τό ἴδιο πρόσωπο μέ τόν ψυχολόγο), καθώς ἐπίσης καί πρώην μελῶν τῆς αἵρεσης. Σκοπός τῆς ομάδος αὐτῆς εἶναι νά ἀφυπνίσουν στό μέλος τῆς σέκτας τήν κριτική σκέψη καί νά τόν καλέσουν νά κάνει ξανά τήν ἐπιλογή του, αὐτή τή φορά ὄντας πληροφορημένος, δηλαδή πιό ἐλεύθερα. Παράλληλα, οἱ συγγενεῖς καί οἱ κοντινοί ἀνθρωποι τοῦ θύματος θά πρέπει νά τόν βοηθήσουν νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τή συναισθηματική ἐξάρτηση ἀπό τή σέκτα, νά τοῦ δώσουν ἀληθινή ἀγάπη καί συμμετοχή σέ ἀντίθεση μέ τά αἱρετικά ὑποκατάστατα. Ἐπειτα ἔρχεται ὁ ὀρθόδοξος κατηχητής, κατά προτίμηση ἰερωμένος, γιά νά προτείνει (καί ὄχι νά ἐπιβάλλει φορτικά) τήν ἐναλλακτική λύση, τήν ἀληθινή θρησκεία καί κοσμοαντίληψη.

Ἡ πλειοψηφία τῶν ἀνθρώπων πού ἐγκατέλειψαν τούς κόλπους σεκτῶν ἔχει ἀνάγκη ἀπό ψυχολογική ἀποκατάσταση. Τό ζήτημα εἶναι ὅτι τά θύματα τῶν σεκτῶν μετά τήν ἐξοδό τους

ἀπό τή σέκτα βρῖσκονται μπροστά στά ἴδια συναισθηματικά προβλήματα πού κάποτε τούς μετέτρεψαν σέ λεία τῶν «στρατολόγων» τῆς σέκτας (καί πού τόσον καιρό τά εἶχαν παραμελήσει). Πέρα ἀπ' αὐτό, πολλοί βγαίνουν ἀπό τίς σέκτες μέ διαταραχές προσωπικότητας πού ὀφείλονται στά ψυχικά τραύματα πού τούς ἐδημιούργησε ἡ σέκτα. Συνεπῶς, μόνον ἐιδικός ψυχολόγος, πού ἔχει ἐντρυφήσει σέ θέματα αἱρέσεων, μπορεῖ νά τούς βοηθήσει.

Ἡ πνευματική ἀποκατάσταση τῶν θυμάτων αἱρέσεων προϋποθέτει τήν ἐνεργό συμμετοχή ἱερέως-πνευματικοῦ καί τή συναισθηματική στήριξη ἀπό τούς πιστούς τῆς ἐνορίας. Σταδιακά, τό ἄτομο αὐτό μαθαίνει στήν προσωπική ἐπικοινωνία μέ τόν Θεό (τή δυνατότητα τῆς ὁποίας ἐκτός τῆς σέκτας συνήθως οἱ ἡγέτες τῶν σεκτῶν τήν ἀρνοῦνται) καί γίνεται κοινωνός τῆς ἀνεξάντλητης πηγῆς χάριτος καί εὐλογίας, τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας μας. Θά βοηθοῦσε ἐπίσης ἡ συναναστροφή τοῦ ἀτόμου μέ ἄλλα πρώην μέλη τῆς αἵρεσης καί ἡ βοήθεια πού θά μπορούσε νά δώσει ὁ ἴδιος στους ἐιδικούς στίς προσπάθειές τους νά μειώσουν τήν ἀριθμητική δύναμη τῶν σεκτῶν.

Δέν θά πρέπει νά ξεχνοῦμε ἐπίσης καί τά ζητήματα κοινωνικῆς ἀποκαταστάσεως τῶν ἀτόμων πού ὑπῆρξαν μέλη σεκτῶν καί τά ὁποῖα συχνά μένουν χωρίς κοινωνικό κύκλο, χωρίς κατοικία, χωρίς ἐργασία, ἔχοντας μάλιστα χάσει τίς συνήθειες τῆς ἀνεξάρτητης ζωῆς. Στήν οὐσία, πρέπει νά βοηθήσουμε ἕναν ἄνθρωπο νά ξαναρχίσει νά ζεῖ μέσα στήν κοινωνία. Στό σημεῖο αὐτό ἡ βοήθεια νομικῶν καί κοινωνικῶν λειτουργῶν εἶναι οὐσιαστική.

Μήν ἀπελπίζεστε. Νά προσεύχεσθε γιά τόν οἰκεῖο σας πού βρέθηκε στά δίχτυα τῆς σέκτας. Ἄς εἶναι γιά σᾶς παράδειγμα ἡ ἀγία Μόνικα, ἡ μητέρα του ἀγίου Αὐγουστίνου, ἐπισκόπου Ἱππῶνος. Αὐτός ὁ ὀρθόδοξος ἅγιος, κορυφαῖος θεολόγος τῆς Δύσεως, ἔζησε κατά τόν 5ο αἰ. καί πρῖν βαπτισθεῖ χριστιανός ἐπί πολλά ἔτη ἦταν μέλος τῆς αἱρέσεως τῶν Μανιχαίων. Ἐπί ὅλα αὐτά τά ἔτη ἡ μητέρα του προσευχόταν ἀδιαλείπτως στόν Θεό καί ἡ προσευχή τῆς μητέρας εἰσακούσθηκε.

Η ΣΗΜΑΙΑ ΑΝΗΚΕΙ Σ' ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΜΠΟΡΟΥΝ ΚΑΙ ΕΧΟΥΝ ΧΡΕΟΣ ΝΑ ΠΕΘΑΝΟΥΝ ΓΙ' ΑΥΤΗΝ

του Στυλιανού Παπαθεμελή

Αυτή ή ψύχωση από την οποία έχουν καταληφθεί τα έλλαδικά ΜΜΕ τις τελευταίες μέρες εξ άφορμης της σημαίας και του ποιός δικαιούται να τη σηκώνει, είναι χαρακτηριστικό της επιπολαιότητας με την οποία συχνά μεγάλη μερίδα των λεγομένων ήγετων γνώμης στην Ελλάδα προσεγγίζει τα πράγματα.

”Ας δοῦμε τά θέματα με τή σειρά.

Πρώτον: «Ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίσκεψις». Περί τίνος πρόκειται: Ἡ σημαία εἶναι ἐθνικό σύμβολο. Τό ὕψιστο γιά κάθε χώρα ἐθνικό σύμβολο. Παριστᾶ τήν ἰδέα τῆς ὑποστάσεως καί τῆς ἐνότητος τῆς πατρίδος καί συμπυκνώνει ὅλες τῆς ἀξίες ζωῆς πού δημιουργήσε ὁ πολιτισμός της. Ἡ ὑπεράσπισή της ταυτίζεται με τήν ὑπεράσπιση τῆς ἀκεραιότητος καί τῆς ἀξιοπρέπειας τῆς πατρίδος. Ὁ πολίτης κάθε χώρας ἔχει χρέος νά τήν προστατεύσει «παντί σθένει» καί μέχρι τῆς τελευταίας ρανίδος τοῦ αἵματός του. Σέ περίπτωση πολέμου, περιέλευση τῆς σημαίας στόν ἐχθρό σημαίνει κατάληψη ἐθνικοῦ ἐδάφους ἀπό τόν ἐχθρό.

Ὑπό τά δεδομένα αὐτά εἶναι προφανῆς ἡ νομοθετική πρόνοια στίς εὐρωπαϊκές χώρες (ἐξαιρέσει τῆς Σλοβακίας) ὅπου προϋπόθεση νά γίνεις σημαιοφόρος εἶναι νά εἶσαι πολίτης, δηλαδή ὑπήκοος τῆς χώρας. Τό ἐν ἰσχύι προεδρικό διάταγμα στήν Ελλάδα πού νόμισε ὁ ὑπουργός Παιδείας ὅτι τροποποίησε με ὑπουργική ἀπόφαση προβλέπει τό αὐτό καί κατ' ἐξαιρεση ἐπιτρέπει νά δίδεται ἡ σημαία σέ ὁμογενῆ, δηλαδή ξένο ὑπήκοο, ἀλλά Ἕλληνα τό γένος. Ἡ σημαία δέν εἶναι ἔπαθλο, δέν εἶναι βραβεῖο ἐπιμελείας. Εἶναι ἄλλο πρᾶγμα. Εἶναι σύμβολο. (Παρένθεση μεταξύ σοδαροῦ καί ἀστείου: Ὁ γράφων, λένε, ἦταν στό σχολεῖο του πρῶτος μαθητής, ἀλλά ἐπειδή ὡς γνωστόν δέν ἦταν πρῶτο μπόι, δέν τοῦ ἔδωσαν ποτέ τή σημαία).

Γιά νά γίνει κατανοητή ἡ διαφορά δοκιμάστε νά θέσετε ἕναν ξένο μαθητή στό δίλημμα νά σηκώσει τήν σημαία τῆς πατρίδος του ἢ τήν ἑλληνική. Εἶναι φυσικό νά ἐπιλέξει τή σημαία τῆς πατρίδος του. Αὐτή τοῦ «μιλάει».

Καί σέ μιάν ὑπόθεση ἐργασίας, ἂν ὁ μή γένοιτο ἡ πατρίδα του με τήν Ἑλλάδα βρεθοῦν σέ σύγκρουση, τήν πατρίδα του καί τή σημαία της θά ὑπερασπισθεῖ ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Ἐν ἐνεργήσει ἀντίθετα, αὐτό θά πεί ὅτι ἔχει συντελεσθεῖ μέσα του ἐθνολογική μετάλλαξη καί εἶναι ἄλλη ἱστορία. Αὐτός πού πρόδωσε τήν πρώτη πατρίδα εἶναι εὐκόλο πολύ νά προδώσει καί τή δεύτερη. Ὑπό «φυσιολογικές» λοιπόν συνθήκες ὁ σημερινός ἀλβανός σημαιοφόρος θά πολεμήσει ἐναντίον τῆς ἑλληνικῆς σημαίας. Στήν περίπτωση πού ὁ ξένος ἀποκτήσει ἑλληνική ὑπηκοότητα, ἀναλαμβάνει νομικά πλέον ὅλες τίς ὑποχρεώσεις τοῦ Ἕλληνα. Στρατεύεται, πολεμάει, ὑποχρεοῦται νά δώσει τή ζωή του.

Δεύτερον: Τά παιδιά τῶν ἐν Ἑλλάδι οικονομικῶν προσφύγων πού φοιτοῦν στά ἑλληνικά σχολεῖα παρουσιάζουν μιὰ ἀξιοσημείωτη καί σέ ὀρισμένες περιπτώσεις ἐντυπωσιακή ἐπίδοση. Ἐνα ξένο παιδί πού παρά τίς πλεῖστες ἐγγενεῖς δυσκολίες καί ἰδίως τίς γλωσσικές καταφέρνει νά ἀριστεύσει καί νά πρωτεύσει εἶναι ἄξιο πολλῶν ἐγκωμίων καί ἐπαίνων. Τό ὑπουργεῖο Παιδείας, οἱ Σύλλογοι Καθηγητῶν καί Γονέων, ἡ τοπική κοινότητα ὀφείλουν νά τό βραβεύσουν, νά τοῦ δώσουν μιάν ὑποτροφία, νά τό προβάλλουν σέ ὅλα τά Ἑλληνόπουλα καί τούς συμμαθητές του ὡς παράδειγμα πρὸς μίμηση. Παράδειγμα ἐπιμελείας, ἐργατικότητος, θετικοῦ πείσματος, ἠθους. Ἀλλά αὐτό εἶναι ἐντελῶς ἄλλο πρᾶγμα ἀπό τή σημαία.

Τρίτον: Ἐπιχειρεῖται καί ξανά αὐτές τίς μέρες μιὰ κακοποίηση καί διαστρέβλωση τοῦ Ἴσοκράτη. Εἶναι ἡ παράγραφος 50 τοῦ Πανηγυρικοῦ τοῦ ἀθηναίου ρήτορα. Ὁ Πανηγυρικός τοῦ Ἴσοκράτη ἀνήκει στά ἀριστουργήματα τῆς πολιτικῆς κριτικῆς. Εἶναι ὑπόδειγμα «εὐτεχνίας» καί «κανῶν» ρητορικῆς, ἀλλά ταυτόχρονα ἐκκλήση πρὸς τούς πανέλληνες γιά συνοχή, ἀλληλεγγύη καί σταυροφορία «κατά βαρβάρων». Ὁ ρήτωρ ἐπεξεργάσθηκε αὐτόν τόν λόγο γιά τρεῖς Ὀλυμπιάδες (δηλαδή 3Χ4=12 χρόνια) πρὶν τόν ἀπαγγεῖλει στήν

100ή Ὀλυμπιάδα τό 380 π.Χ. (Πρβλ. Ἴσοκράτους Πανηγυρικός, σειρά Ζαχαροπούλου εἰσαγωγή Α.Μ. Γεωργιαντοπούλου καί Ἄννα Τζιροπούλου–Εὐσταθίου, Ἑλληνική Ἀγωγή τ. 46, Δεκ. 2000).

Οὐδέποτε ὁ Ἴσοκράτης ἔχει πεί ὅτι «Ἕλληνες εἰσὶν οἱ μετέχοντες τῆς ἑλληνικῆς παιδείας», ὅπως πλείστοι ἀπαίδευτοι, ἐπώνυμοι καί μή, ἀναμασοῦν αὐτές τίς μέρες.

Ἴδού τό αὐθεντικό κείμενο:

50 «Τοσοῦτον δ' ἀπολέλοιπεν ἡ πόλις ἡμῶν περὶ τό φρονεῖν καί λέγειν τούς ἄλλους ἀνθρώπους, ὡσθ' οἱ ταύτης μαθηταί τῶν ἄλλων διδάσκαλοι γεγόνασι καί τό τῶν Ἑλλήνων ὄνομα πεποίηκε μηκέτι τοῦ γένους, ἀλλά τῆς διανοίας δοκεῖν εἶναι, καί μᾶλλον Ἕλληνας καλεῖσθαι τούς τῆς παιδείας τῆς ἡμετέρας, ἢ τούς τῆς κοινῆς φύσεως μετέχοντας».

Ἦ ἔστι μεθερμηνευόμενον:

«Τόσο πολύ ξεπέρασε ἡ πόλις μας ἢ Ἀθήνα τούς ἄλλους ἀνθρώπους, ὡστε οἱ μαθητές τῆς ἔγιναν δάσκαλοι τῶν ἄλλων. Καί τό ὄνομα τῶν Ἑλλήνων δημιούργησε τήν πεποιημέ-

νη (:πλαστήν) ἐντύπωση νά φαίνεται ὅτι εἶναι (:δοκεῖν εἶναι) χαρακτηριστικό ὄχι τοῦ γένους, ἀλλά τῆς διανοίας. Καί νά ἀποκαλοῦνται (καλεῖσθαι καί ὄχι καλεῖν) ἀπό τούς ἄλλους ὄχι ἀπό μᾶς, Ἕλληνες μᾶλλον οἱ μετέχοντες τῆς ἡμετέρας ἐκπαιδεύσεως καί ὄχι τῆς κοινῆς καταγωγῆς».

Συμπέρασμα: Τά ἀλθανόπουλα πού ἔχουν ἀριστεύσει ἀξίζουσι τόν δημόσιο ἔπαινο ὄλων μας, τήν προβολή τοῦ παραδείγματός τους στά παιδιά μας, τήν ἀπονομή σ' αὐτά τῶν ἐπιβεβλημένων τιμητικῶν διακρίσεων.

Ἡ Σημαία ἀνήκει σ' ἐκείνους πού μποροῦν καί νά πεθάνουν γι' αὐτήν «τοῖς ἰκείνων ῥήμασι πειθόμενοι».

Τέλος οἱ ἀνθρωποὶ τῶν ΜΜΕ, ἰδίως τῶν ἠλεκτρονικῶν, ἄς ἔχουν καί κάποια αὐτοσυγκράτηση. Ὀλίγη αἴσθηση τοῦ μέτρου καί τῆς λογικῆς ἀπό μέρος τους θά εἶχε προφύλαξει καί τούς ἰδίους καί τήν ἑλληνική κοινωνία ἀπό τίς ὑπερβολές πού ἄγγισαν τά ὄρια τῆς ψύχωσης. Πάντοτε «τό περισσόν ἐκ τοῦ πονηροῦ».

ΜΑΓΕΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΕΝΤΥΠΟ ΛΟΓΟ ΜΕ ΣΤΟΧΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

τῆς καθηγήτριας Ἑλένης Ἀνδρουλάκη

Α. Ἐνδεικτική σκιαγράφηση τῆς τρέχουσας πραγματικότητας

Ἡ προσεκτική μελέτη πολλῶν ἀπό τά παιδικά καί νεανικά ἀναγνώσματα πού κυριαρχοῦν σήμερα δέν μπορεῖ παρά νά δημιουργήσει προβληματισμό. Ἄς προσέξουμε τά ἐξῆς ἐνδεικτικά παραδείγματα δημοφιλῶν ἀναγνωσμάτων:

1) Τό βιβλίο «*Ἡ Βασούλα ἡ μαγισσοῦλα... κάνει τό σχολεῖο ἄνω κάτω*»¹, ἓνα φαινομενικά ἀθῶο βιβλιαράκι πού ὅμως ἀπευθύνεται σέ 7χρονα παιδιά παρουσιάζοντας τή μαγεία ὡς κάτι καλό. Τό κοριτσάκι, ἡ Βασούλα, ἐκτελεῖ ξόρκια γιά νά βοηθήσει τή δασκάλα τῆς. Τί

ὠραία νά ἔχεις **τή δύναμη τοῦ μάγου** καί νά βοηθᾷς καί τή δασκάλα σου!

2) «*Ἡ δασκάλα μας ἡ Μάγια ὄλο καί μᾶς κάνει μάγια*»², ἓνα ἄλλο βιβλίο γιά 9χρονα παιδιά, μιλά γιά τήν καλή δασκάλα μέ τά θαμμένα μαῦρα νύχια πού εἶναι μάγισσα, ἀλλά τά μάγια τά χρησιμοποιεῖ **κυρίως γιά καλό σκοπό**, γιατί τά κακά μαγικά πρέπει νά χρησιμοποιοῦνται σπάνια, μόνον ὅταν ὑπάρχει σοβαρός λόγος, ὅπως λέει στά παιδιά. Μέ τή μαγεία πού χρησιμοποιεῖ ἡ δασκάλα κάνει τήν τάξη τῆς τήν καλύτερη τάξη τοῦ σχολείου.

3) Τό κόμικ «*Witch*»³ στό ὁποῖο τά 5 κορίτσια-μάγισσες, χρησιμοποιοῦν τίς δυνάμεις τῆς Φωτιᾶς, τοῦ Νεροῦ, τοῦ Ἀέρα καί τῆς Γῆς, γιά νά πολεμήσουν φριχτά πλάσματα τοῦ Με-

τακόσμου. Ἐπίσης, διαβάζοντας αὐτό τό κόμικ οἱ νεαρές ἀναγνώστριες «πλουτίζουν τίς γνώσεις τους» μαθαίνοντας **ἀστρολογία, ἀριθμολογία, τεῖομαντεία, γαιομαντεία, φένγκ σούι, χειρομαντεία**⁴ κ.ἄ.

4) Πλήθος βιβλίων γιά τή διδασκαλία ξένων γλωσσῶν, ὅπου χρησιμοποιεῖται τό μοτίβο τοῦ καλοῦ μάγου ἢ τῶν παιδιῶν πού γίνονται μάγοι, μαζί μέ πάμπολλα ἀποκρυφιστικά στοιχεῖα καί θέματα.

5) Ἡ σειρά βιβλίων «*Ἀνατριχίλες*»⁵, μιά σειρά παιδικῶν βιβλίων θρίλλερ. Τά παιδιά καταδιώκονται ἀπό ἀνθρώπους πού τελικά ἀποδεικνύονται πεθαμένοι, ἢ κούκλα πού δέν εἶναι ἀκριβῶς κούκλα, ἀλλά περπατάει, κυνηγáει τά παιδιά, ἀπειλεῖ πὼς θά τά σκοτώσει καί τά παιδιά νά τρέμουν ἀπό τό φόβο τους, γιατί κανεῖς δέν τά πιστεύει καί νά προσπαθοῦν ἀπεγνωσμένα νά σκοτώσουν τήν κούκλα, ἢ τό ἄλλο παιδί πού ἀποκτᾷ τό σῶμα μᾶς μέλισσας καί καταδικάζεται νά ζήσει ὡς μέλισσα κ.ἄ.

6) Ἡ γνωστή πλέον σειρά βιβλίων τοῦ «*Χάρι Πότερ*»⁶, ξεκάθαρη περίπτωση προβολῆς τῆς μαγείας καί πλύσεως ἐγκεφάλου τῶν ἀναγνωστῶν⁷.

7) Ἡ «*Τριλογία τοῦ Κόσμου*»⁸, στήν ὁποία παρουσιάζονται διάφορα εἶδη μαντείας, τρομερά ὄντα, νεκροζώνταντοι, φαντάσματα πού ρουφοῦν τήν ψυχή ἀπό τούς ἀνθρώπους, μαγικά φίλτρα, ξόρκια καί βέβαια οἱ μάγισσες πού εἶναι οἱ «φύλακες-ἄγγελοι» τῶν παιδιῶν⁹.

8) Τό βιβλίον «*Οἱ κόσμοι τῶν Κρεστομάνσι - Μαγεμένη Ζωή*»¹⁰, ἕνα ἄλλο βιβλίον ἐξοικειώσεως μέ τή μαγεία. Ἐδῶ πρωταγωνιστοῦν δύο παιδιά-μάγοι, πού εἶναι ὀρφανά καί κηδεμονεύονται ἀπό μιά μάγισσα. Τά παιδιά ζοῦν σέ μιά «χαριτωμένη» γειτονιά μάγων, ὥσπου νά υἰοθετηθοῦν ἀπό ἕνα διάσημο μάγο, τόν Κρεστομάνσι, καί νά πᾶνε νά ζήσουν στό κάστρο του, ὅπου ζοῦν μάγοι. Ὁ μικρός Κát μαθαίνει ἀπό μιά ὑπνωτίστρια ὅτι ἔχει 9 ζωές, καί ἡ ἀδελφή του ἡ Γκουέντολιν παρουσιάζεται ὅλο νά ἐκδικεῖται κάνοντας μάγια. Οἱ μάγοι, σάν καλοί Χριστιανοί, πᾶνε κάθε Κυριακή στήν Ἐκκλησία. Καί ἐκεῖ ἡ Γκουέντολιν κάνει μάγια χρησιμοποιώντας τίς εἰκόνες τῶν ἁγίων, κάτι πού ἀναγκάζει τόν ἱερέα νά ἀρχίσει τούς ἐξορκισμούς, ἀλλά τά μάγια δέ σταματοῦν παρά μόνον ὅταν ἡ νεαρή μάγισσα τό ἐπιτρέψει.

Καί ἡ μαγεία συνεχίζεται καί μέ μαγεία μέ τή χρήση αἵματος, ὀστᾶ πεθαμένων κ.λπ. Αὐτά βρήκαμε σ' ἕνα βραβευμένο βιβλίον γιά 11χρονα παιδιά!

9) Στό βιβλίον «*Ἀρτέμης Φάουλ*»¹¹ διαβάζουμε γιά τόν Ἀρτέμη, ἕναν πανοῦργο 12χρονο, ὁ ὁποῖος στήνει ὀλόκληρη ἐγκληματική ἐπιχείρηση. Τό βιβλίον εἶναι γεμάτο ἀπό ξόρκια, μαγικά πλάσματα, ξωτικά, τρόλ, τελώνια, κ.ἄ. Ἐδῶ τα παιδιά μαθαίνουν ὅτι χρειάζεται νά γίνονται τά κατάλληλα τελετουργικά, γιά νά ἀνανεώνονται οἱ μαγικές δυνάμεις καθώς καί τό ὅτι ἡ τιμωρία γιά κακή συμπεριφορά εἶναι ἡ ἀπώλεια τῶν μαγικῶν δυνάμεων.

10) Οἱ «*Γέφυρες τοῦ Χρόνου*»¹² εἶναι ἡ ἱστορία τῆς Κέιτ καί τῆς γιαιγιᾶς της πού εἶναι μάγισσες καί δυστυχῶς ὅλοι τίς ἀντιμετωπίζουν μέ καχυποψία καί προκατάληψη. Οἱ καημένες εἶναι τόσο καλές κι ἀδικημένες, θέλουν μόνο νά βοηθήσουν! Ἡ γιαιγιᾶ ἀποκαλεῖται «θεραπεύτρια» καί ἡ μαγεία της «ἀγνή». Ἡ 16χρονη Κέιτ κινεῖ ἀντικείμενα, διαβάζει τή σκέψη τῶν ἄλλων καί προσπαθεῖ νά πείσει τό συμμαθητή της Τζάροντ ὅτι ἔχει καί αὐτός τό χάρισμα τῆς μαγείας, ἀλλά τί κρίμα, ἐκεῖνος τό ἀρνεῖται, ὥσπου ἡ Κέιτ τόν πείθει νά πάει στό δάσος ὅπου τόν «ἐξαγνίζει» κάνοντας μιά τελετή ἐξαγνισμοῦ, μέ μαγικό κύκλο, κεριά, αἷμα κτλ.

11) Τό περιοδικό «*The Forest*», παράδειγμα ἀπροκάλυπτης προώθησης τοῦ σατανισμοῦ. «Ἡ **Μισανθρωπία** πρέπει νά ἀναχθεῖ σέ ὑψηστή ἀρετή. Μόνον μέ τό Μίσος μπορεῖς νά καταστρέψεις ὅ,τι σέ ἐνοχλεῖ καί σοῦ ἀποστερεῖ τήν ἐλευθερία σου»¹³. «Ὁ,τιδήποτε βλάπτει, ξεφτιλίζει, καταρρακώνει τήν ἀνθρώπινη ὑπαρξη μᾶς γεμίζει περισσότερη δύναμη καί ἐνέργεια γιά τό ἔργο μας. Εἴμαστε ἀδηφάγα κτήνη, γεννημένοι ἡγέτες... Εἴμαστε οἱ νέοι θεοί καί ὀφείλουν ὅλοι νά μᾶς ὑπακοῦν καί νά μᾶς ὑπηρετοῦν πιστά καί ταπεινόφρονα, μέ ἀντάλλαγμα τήν ὑπαρξη τους. ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΤΕ ΜΑΣ»¹⁴

Β. Οἱ κίνδυνοι

Ἡ ἀναβίωση τῆς μαγείας στή σύγχρονη παιδική καί ἐφηβική λογοτεχνία μπορεῖ νά λειτουργήσῃ ὡς μέσο διαμόρφωσης τῆς κοσμοθεωρίας τῶν παιδιῶν.

Ἐπῆρξε κάποτε λογοτεχνία γιά παιδιά πού

περιείχε δράκους και μάγους, μόνο που οι μάγοι ήταν πάντοτε κακοί. Τά τελευταία χρόνια τά πράγματα άρχισαν νά αλλάζουν· ή λογοτεχνία άρχισε νά διακρίνει τή μαγεία σέ «καλή» μαγεία και «κακή» μαγεία. Άκόμα και ταλαντοῦχοι συγγραφείς όπως ό J.R.R. Tolkien και ό C.S.Lewis φαίνεται νά συνέβαλαν σέ αυτό: οι καλοί ήρωες είναι τώρα μάγοι που άσκοῦν τήν «καλή» μαγεία. Παλιά οι μάγοι ήταν χαρακτηρες κακοί ή δευτερεύοντες και ή όποια έξάσκηση μαγείας ήταν ή κακή ή μία σύντομη επινόηση που έξυπηρετούσε στην έξέλιξη τής ιστορίας. Άντίθετα σήμερα οι μάγοι είναι οι κεντρικοί χαρακτηρες, είναι οι καλοί ήρωες — των όποιων οι πράξεις είναι πάντα δικαιολογημένες— και ή μαγεία έχει λάβει κυρίαρχη θέση, προβαλλόμενη έκτενώς και έγκωμιστικώς, ώστε νά αποτελεεί ξεκάθαρα τό στόχο και τό μήνυμα τής ιστορίας. Έτσι, ενῶ στά παλιά παραμύθια ό καλός ήρωας νικούσε τούς κακούς χωρίς νά χρησιμοποιεί μαγεία και ό πειραματισμός μέ τό άπόκρυφο δέν δινόταν ως δυνατότητα, σήμερα τά παιδιά χειραγωγούνται στην άποδοχή τής μαγείας ως άποδεκτης, σοφής ή και αναγκαίας έπιλογής. Αυτή ή έξιδανίκευση τής μαγείας, σεριορισμένης και πακεταρισμένης κομψά και όμορφα, κάνει τά παιδιά νά διψοῦν για περισσότερους και θαύτερους υπερβατικούς πειραματισμούς στην πραγματική ζωή.

Ό πρώτος αναφυόμενος κίνδυνος, ευδιάκριτος στον κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο, είναι ή **καλλιέργεια τής μαγικής θεώρησης των πραγμάτων**. Τό παιδί μαθαίνει πως τά προβλήματα και οι δυσκολίες λύνονται μέ τρόπο μαγικό. Γιατί νά αγωνίζεται κανείς, γιατί νά προσπαθει και νά κουράζεται όταν σ ένα λεπτό μπορεί νά έχει τά πάντα χωρίς κόπο και όπως τά θέλει; Και γιατί νά αναλαμβάνει κανείς τις ευθύνες του; Άς αναλογισθοῦμε τί σημαίνουν αυτά σέ επίπεδο παιδαγωγικό, ψυχολογικό, θεολογικό

και κοινωνιολογικό.

Ό δεύτερος όρατός κίνδυνος προέρχεται από **τις συνέπειες τής βίας και τής καλλιέργειας φόβου ή σαδισμού**, στοιχεία από τά όποια βρίθουν τά άναγνώσματα όπου κυριαρχεί ή μαγεία και ό άποκρουφισμός.

Ό τρίτος κίνδυνος γίνεται αντιληπτός, αν σκεφθει κανείς τί είναι ή μαγεία. Η μαγεία δέν είναι τίποτε άλλο από **τήν επίκληση του διαβόλου για νά κάνει κάτι**, για αυτό και ή μαγεία, οι άπόκρυφες τέχνες, ή μαντεία κ.λπ. καταδικάζονται από τον Θεό ως βδελυρές πράξεις¹⁵. Η δέ αυτοαποκαλούμενη λευκή μαγεία είναι έξίσου κακή και επικίνδυνη, άφου ισχυρίζεται ότι είναι δυνατόν νά χρησιμοποιηθοῦν οι δυνάμεις του σκότους για ό,τιδήποτε καλό. Οι έχοντες μάλιστα διώσει άποκρουφιστικές έμπειρίες βεβαιώνουν ότι ή μαγεία είναι μία και είναι πάντοτε μαύρη, μέ σαφή δαιμονικό χαρακτηρα και σαφή δαιμονική προέλευση. Καταλαβαίνει λοιπόν κανείς τί σημαίνει νά παρουσιάζεται στα παιδιά μας σαν κάτι άστείο και διασκεδαστικό, σαν ένα άθῶο παιχνίδι που όδηγει άκόμη και στην έκπληρωση των επιθυμιών τους. Σταδιακά και ύπουλα τά παιδιά έξοικειώνονται μέ τή μαγεία, μαθαίνουν νά τή θεωροῦν άποδεκτή και φυσιολογική, στή συνέχεια τούς γίνεται επιθυμητή και έπειτα αναπτύσσουν έθισμό ή προσκόλληση, όποτε πλέον μιλοῦμε για άλλοίωση τής σκέψέως τους. Σιγά-σιγά τά παιδιά μας προετοιμάζονται νά ζήσουν άκολουθώντας τό δικτατορικό μοντέλο του ανθρώπου τής Νέας Έποχής, που κάνει τά πάντα για νά άποκτήσει δύναμη και νά ίκανοποιήσει όποιοδήποτε θεμιτό ή άθέμιτο θέλημα έχει. Έτσι, ξεκινά τον προσηλυτισμό του όχι βέβαια δηλώνοντας άπευθείας πίστη στο Σατανά —ποιός θά τό δεχόταν άλλωστε;— αλλά δηλώνοντας πίστη στις κρυμμένες, υπερφυσικές, μαγικές δυνάμεις που δήθεν διαθέτει ό άνθρωπος και τις όποιες πρέπει νά καλ-

Ή Παρακαταθήκη στό Διαδίκτυο φιλοξενείται στον Διαδικτυακό Τόπο

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ

στή διεύθυνση

www.orthodoxnet.gr

Συνιστοῦμε επίσης τήν επίσκεψη στην ιστοσελίδα:

www.orthros.org

λιεργήσει για να γίνει ισόθεος και να επιτύχει τὰ πάντα. *Τό πᾶν εἶναι ἡ δύναμη, ἃν κάποιος σ' ἐνοχλεῖ κατάστρεψέ τον, κάνω ὅ,τι θέλω ἐγώ.* Αὐτά κηρύττει τό ἀντι-ευαγγέλιο τοῦ Σατανισμοῦ. Καί βέβαια ὅ,τι θελήσει ὁ ἄνθρωπος αὐτό θεωρεῖται καλό, ἀφοῦ «Ὁ σατανιστής, ὄντας μάγος, θά πρέπει νά ἔχει τή δυνατότητα νά ἀποφασίζει τί εἶναι δίκαιο καί μετά νά ἐφαρμόζει τίς μαγικές του δυνάμεις γιά νά πετύχει τούς στόχους του»¹⁶.

Ἡ μαγεία λοιπόν ἀποτελεῖ τό πρῶτο δῆμα πρὸς τό Σατανισμό, ἀφοῦ ὁ σατανιστής καλεῖται «νά ἀναγνωρίσει τή δύναμη τῆς Μαγείας»¹⁷ καί νά τήν ἐφαρμόσει στά σατανιστικά τελετουργικά.

Γ. Νύξεις γιά τήν ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος

Τί θά μπορούσαμε νά κάνουμε ὡς γονεῖς, ἐκπαιδευτικοί, κατηχητές, χριστιανοί, ἀπλοῖ ὑπεύθυνοι ἄνθρωποι;

Ἐνημερωνόμαστε καί ὀρισκόμαστε σέ ἐγρήγορη. Δέν ὑπάρχει σήμερα τό περιθώριο τῆς ἄγνοιας ἢ τῆς ἐλλιποῦς πληροφόρησης.

Συνειδητοποιοῦμε τίς εὐθύνες μας ἀπέναντι στά παιδιά. Οἱ εὐθύνες μας δέν περιορίζονται στή σωματική προστασία καί τήν ἐξασφάλιση ὑλικῆς εὐημερίας.

Δέν πανικοβαλλόμαστε καί δέν κυριευόμαστε ἀπό τό αἶσθημα τῆς ἀδυναμίας ἢ ἀπελπισίας. Ὅπως καί νά εἶναι τὰ πράγματα, σέ ἕνα δύσκολο κόσμο ἢ μέ ἕνα δύσκολο παιδί δέν καταθέτουμε τὰ ὄπλα.

Δέν ἀντιδρούμε ὑπερβολικά. Πόσο μπορεῖ νά ὠφελήσουν οἱ φωνές, ὁ θυμός, οἱ ὑστερικές ἀντιδράσεις; Τόσο ἢ ὑπερβολική αὐστηρότητα ὅσο καί ἢ ὑπερβολική ἐπιείκεια μπορεῖ νά

ἀποδοῦν ἐπιζήμιες.

Προσπαθοῦμε νά μὴν ἀπορροφώμαστε ἀπό ἐπουσιώδη πράγματα ὥστε νά ἀφιερώνουμε στά παιδιά τόν χρόνο πού χρειάζονται. Ἔχει μεγάλη σημασία νά μάθουμε νά ἀκοῦμε τὰ παιδιά καί μάλιστα χωρίς νά τούς κάνουμε κήρυγμα. Κυρίως μέ τό σωστό μας παράδειγμα θά τὰ ἐπηρεάσουμε.

Ἀποφεύγουμε πρῶτα ἐμεῖς τήν ὑπερκατανάλωση. Συχνά τὰ παιδιά μαθαίνουν ἀπό ἐμᾶς ὅτι πρέπει νά ἔχουν τὰ πάντα. Γιατί λοιπόν κάποια στιγμή νά μὴν καταναλώσουν καί ναρκωτικά καί μαγεία καί σατανισμό καί ὅποιο σκουπίδι τούς προσφερθεῖ σέ φανταχτερό περιτύλιγμα; Τὰ παιδιά ἔχουν ἀνάγκη νά δοῦν τήν ἀσκηση ὡς καθημερινή, ἐλεύθερα διούμενη πραγματικότητα γιά νά ἀποκτήσουν ἕνα πρότυπο πρὸς μίμηση· ἔτσι θά μάθουν κι ἐκεῖνα νά λένε ὄχι, ὅταν χρειάζεται.

Θέτουμε ξεκάθαρα ὄρια καί τὰ ἐφαρμόζουμε χωρίς νά προκαλοῦμε ἀντίδραση, ἀλλά ὀπωσδήποτε μέ σταθερότητα. Λέμε, γιά παράδειγμα, *αὐτό τό βιβλίο εἶναι ὠφέλιμο, ἐκεῖνο ἐπιτρέπεται, τό ἄλλο ἀπαγορεύεται γι' αὐτούς τούς λόγους.*

Μαθαίνουμε στό παιδί νά φιλτράρει τὰ προσφερόμενα ἐρεθίσματα καί νά διακρίνει τό καλό ἀπό τό κακό. Στρέφουμε τό παιδί πρὸς τό καλό καί τοῦ μαθαίνουμε νά ἀποφεύγει τό κακό, πρὶν μάθει νά χαίρεται μέ αὐτό. Τοῦ ἐξηγοῦμε ὅτι τό καλό εἶναι ἀντικειμενικό καί δέν ὀρίζεται μέ δάση τό προσωπικό θέλημα τοῦ καθενός. Προσπαθοῦμε νά ἀναπτύξουμε στό παιδί μιᾶ εὐαισθησία στήν ἀντίληψη τοῦ κακοῦ. Ἀξίζει νά σημειωθεῖ ἐδῶ ὅτι οἱ τρόποι μέ τούς ὁποίους ἐκφράζουμε τήν εὐχαρίστηση καί δυσαρέσκεία μας, τίς ἀπογοητεύσεις καί

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Ἐπειδή πολλοί ἐκ τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνωστῶν μᾶς ρωτοῦν πῶς μποροῦν νά βοηθήσουν καί οικονομικά τήν προσπάθειά μας, τούς πληροφοροῦμε ὅτι γιά τόν σκοπό αὐτόν ἀνοίξαμε τούς ἐξῆς δύο τραπεζικούς λογαριασμούς, ὅπου καί μποροῦν νά καταθέσουν ὅ,τι προαιρεῖται ἢ ἀγάπη τους:

Ἐθνική Τράπεζα: **421/614374-15** καί Alpha Τράπεζα Πίστεως: **815-002101-039454**.

Ἐπίσης, ὅσοι θέλουν, μποροῦν μέσῳ ΕΛ.ΤΑ. νά μᾶς ἐνισχύσουν οικονομικά μέ τήν ἐνθετη ταχυπληρωμή, ἢ ὅποια ἔχει πολύ χαμηλότερο ταχυδρομικό τέλος ἀπ' ὅ,τι ἡ συνηθισμένη ταχυπληρωμή.

Ἵπενθυμίζουμε ὅτι το περιοδικό ἀποστέλλεται δωρεάν. Γίνονται, ὁμως, μέ εὐγνωμοσύνη δεκτές οἱ ὅποιες προαιρετικές εισφορές, μιᾶ καί τό περιοδικό δέν ἔχει ἄλλους πόρους.

τούς ένθουσιασμούς μας, τήν άνησυχία και τήν κριτική μας, τήν έπιδοκιμασία και τήν άποδοκιμασία μας περνούν άξιες πού διαρκούν πιο πολύ άπό τά περισσότερα έξωτερικά μηνύματα.

Είναι πολύ σημαντικό νά μάθουμε στό παιδί σιγά-σιγά νά επιλέγει μόνο του σωστά. Μέ τά πιο μικρά παιδιά ξεκινοῦμε όρίζοντας έμεις τίς προσφερόμενες δυνατότητες άπό τίς όποιες θά επιλέξει τό παιδί και σταδιακά τά καθοδηγοῦμε στην άπόκτηση σωστών κριτηρίων έπιλογής. Κάνουμε έρωτήσεις άνάλογα μέ τήν ηλικία: π.χ. *τί μάς διδάσκει αυτό το βιβλίο για τή δύναμη, για τή μαγεία, για τόν Θεό, για σένα κ.λπ.; Θά μάς βοηθήσει νά γίνουμε καλύτεροι;* Συζητοῦμε έμφανή και δυσδιάκριτα μηνύματα. "Ετσι καλλιεργείται ή κριτική σκέψη και τό παιδί δέν παραπλανάται εύκολα.

Ταυτόχρονα τό εκπαιδεύουμε νά μήν παρυσύρεται άπό τούς συνομηλικούς του και τό καθοδηγοῦμε μέ διάκριση ώστε, παραμένοντας στην ομάδα, νά άντιστέκεται μέ τόν δικό του τρόπο, όποτε αυτό είναι άναγκαίο.

Τό ιδανικό θά ήταν νά διαβάσαμε πρώτα έμεις τό βιβλίο πού θά διαβάσει τό παιδί, για νά μήν έχουμε τή δυσάρεστη έμπειρία τής άνακάλυψης εκ των υστέρων ενός άκατάλληλου περιεχομένου. Τό έξώφυλλο ή τό όπισθόφυλλο συχνά δέν άποκαλύπτουν τί περιέχει τό βιβλίο· όσον άφορā μάλιστα σέ μεταφρασμένα βιβλία, υπάρχουν περιπτώσεις πού στό όπισθόφυλλο ή τό έξώφυλλο παραλείπονται ή αλλάζουν στοιχεία, προκειμένου νά γίνει τό βιβλίο άποδεκτό άπό τό έλληνικό κοινό. Έπιπλέον, κατά τήν προσωπική μου έκτίμηση, ή βράβευση ενός βιβλίου ή ό χαρακτήρισμός του ως best-seller καθόλου δέν έγγυάται τήν ποιότητα ή τήν καταλληλότητά του και δέν θά πρέπει νά μάς έπηρεάζει.

"Ενας σωστός κατηχητικός λόγος μπορεί νά προσφέρει μεγάλη βοήθεια. Μέ πολύ άπλά λόγια, ήρεμα, ξεκάθαρα, χωρίς ένδοιασμούς, αλλά και χωρίς φανατισμό, μπορεί κανείς νά πει στό παιδί τήν αλήθεια: α) *Κοίταξε, ό,τι πετυχαίνει κανείς μέ τή μαγεία προέρχεται άπό τόν διάβολο. Ο διάβολος, όμως, κάνει τόν άνθρωπο νά πιστεύει πώς ό,τι πέτυχε τό πέτυχε αυτός, επειδή τάχα έχει πολλές δυνάμεις μέσα του, επειδή είναι σπουδαίος ή επειδή δήθεν*

γεννήθηκε μέ κάποιο χάρισμα. Όλα αυτά είναι ψέματα του διαβόλου για νά κυριαρχήσει στον άνθρωπο. Ο Χριστιανός όμως δέν θέλει ούτε νά τόν κοροϊδεύουν ούτε και τόν διάβολο άνέχεται, επειδή θέλει νά είναι ελεύθερος.

β) *Λευκή και μαύρη μαγεία είναι ακριδώς τό ίδιο.*

γ) *Ο μάγος δέν μπορεί νά κάνει κανένα καλό, άφοῦ είναι ύπηρέτης του διαβόλου.*

Δ. Συμπέρασμα

Είναι αλήθεια ότι όπου ύποχωρεί ή πίστη όργιάζει ή δεισιδαιμονία και ή πλάνη. Άλλά τί κοινό μπορεί νά έχει τό φώς μέ τό σκότος; Τί κοινό μπορεί νά έχει ό Χριστός μέ τόν διάβολο;

Τά παιδιά μας άδικούνται και κακοποιούνται μέ ποικίλους τρόπους. Έξ άπαλων όνύχων τά ταΐζουμε μέ δηλητηριασμένο γάλα. Και «δέν έχουμε νά παλέψουμε μέ ανθρώπους, αλλά μέ αρχές και έξουσίες, δηλαδή μέ τούς κοσμοκράτορες του σκοτεινού τούτου κόσμου, μέ τά πονηρά πνεύματα»¹⁸.

"Όμως ύπάρχει ακόμη έλπίδα. "Αν γίνουμε έμεις άνθρωποι μετανοίας, προσευχής, ταπεινώσεως και αγάπης, τότε θά μπορέσουμε νά βοηθήσουμε πραγματικά και τά παιδιά μας. Δέν τό αξίζουν;

Παραπομπές

1. *Η Βασούλα ή μαγισσούλα... κάνει τό σχολείο άνω-κάτω*, Κνίστερ, Ψυχογιός 2001
2. *Η δασκάλα μας ή Μάγια όλο και μάς κάνει μάγια!*, Τέρενς Μπλάκερ, Ψυχογιός 2001
3. Τό περιοδικό *Witch*, εκδόσεις Νέα Άκτίνα Α.Ε., 2002
4. *Witch*, τεύχη 1-6
5. *Ανατριχίλες*, Ρόμπερτ Στάιν, Κέδρος, 1995, 1996
6. Α. *Ο Χάρι Πότερ και ή Φιλοσοφική Λίθος*, Τζ. Κ. Ρόουλιγκ, Ψυχογιός 1998
 Β. *Ο Χάρι Πότερ και ή Κάμαρα μέ τά Μυστικά*, Τζ. Κ. Ρόουλιγκ, Ψυχογιός 1999
 Γ. *Ο Χάρι Πότερ και ό αιχμάλωτος του Άζκαμπάν*, Τζ. Κ. Ρόουλιγκ, Ψυχογιός 1999
 Δ. *Ο Χάρι Πότερ και τό κύπελλο τής φωτιās*, Τζ. Κ. Ρόουλιγκ, Ψυχογιός 2000
 Ε. *Ο Χάρι Πότερ και τό τάγμα του φοίνικα*, Τζ. Κ. Ρόουλιγκ, Ψυχογιός 2003
7. Για περισσότερα στοιχεία για τόν Χάρι Πότερ βλ. *Παρακαταθήκη*, τεύχος 21
8. Α. Τό Άστέρι του Βορρά, Φίλιπ Πούλμαν, Ψυ-

- χογιός, 1998
 Β. *Ὁ Ἄρχοντας τῶν δύο Κόσμων*, Φίλιπ Πούλμαν, Ψυχογιός, 2000
 Γ. *Τό Κεχριμπαρένιο Τηλεσκόπιο*, Φίλιπ Πούλμαν, Ψυχογιός, 2002
9. Γιά περισσότερα στοιχεῖα γιὰ τὴν *Τριλογία τοῦ Κόσμου* βλ. *Παρακαταθήκη*, τεῦχος 28
10. *Οἱ κόσμοι τῶν Κρεστομάνσι - Μαγεμένη Ζωή*, Νταϊάνα Γουάιν Τζόουνς, Σύγχρονοι Ὅριζόντες, 2002
11. *Ἀρτέμις Φάουλ*, Ὁουεν Κόλφερ, Ψυχογιός, 2001
12. *Οἱ γέφυρες τοῦ χρόνου*, Μάριαν Κέρλεϊ, Ψυχογιός, 2002
13. *The Forest*, τεῦχος 6, Ἀπρίλιος 2002
14. *The Forest*, τεῦχος 9, Ἰούλιος 2002
15. *Δευτ.* 18, 9-13
16. *Σατανιστικὴ Βίβλος*, σελ. 51
17. Ὁ 7ος ἀπὸ τοὺς «*Ἐντεκα Σατανικοὺς Κανόνες τῆς Γῆς*» τοῦ A. S. La Vey
18. Ἐφεσ. 6, 12

ΟΙ ΣΥΓΚΛΙΝΟΥΣΕΣ ΑΤΡΑΠΟΙ ΤΟΥ «ΝΕΟΥ» Μετανεωτερικότητα καὶ «Λειτουργικὴ Ἀναγέννησις» τῆς κ. Δάφνης Βαρδιτσιώτη, φιλολόγου-ἱστορικοῦ

Β' Μέρος

Μετανεωτερικότητα καὶ Ὀλισμός

Ἐκτός ἀπὸ τίς κοινές γεωπολιτικές βλέψεις μετανεωτερικότητας καὶ Ὀλισμοῦ περὶ παγκόσμιας κυριαρχίας, ἄκρως ἀνησυχητικές εἶναι καὶ οἱ λοιπές βασικές ὁμοιότητες τῶν «ὄραμάτων» τους: Ἄμφότερα ἀρνοῦνται τὸν Χριστιανισμό — δηλαδή, ἀμφότερα στρέφονται κατὰ τῆς ὑπερλογικῆς σκέψεως καὶ τῆς Χριστιανικῆς ἐξ Ἀποκαλύψεως Ἀλήθειας. Καί, ἀφαιρώντας ἀπὸ τὴν συνείδηση τῶν δυτικῶν κοινοτήτων τὴν πίστη καὶ προσδοκία στό «Μέγα Ἔλεος» — πού εἶναι ἠθικῶς δεσμευτικές, καί, ἐπομένως, περιοριστικές γιὰ κάθε ἐγκόσμια ἐξουσία — ἀμφότερα ἀποδεικνύουν ὅτι εἶναι ἀνηλεῆ. Ἐπιπροσθέτως, ἀμφότερα ἀρνοῦνται τὴν Λογική, καί ἐπομένως, ἀρνοῦνται καὶ τίς ἐξ αὐτῆς ἀπορρέουσες «ἀφηρημένες» ἔννοιες. Κατὰ συνέπεια, ἀμφότερα ἀρνοῦνται τὴν πολιτική τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν ἐξουσιῶν — νομοθετικῆς, ἐκτελεστικῆς, δικαστικῆς. Δηλαδή, ἀρνοῦνται τὸ σύστημα, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸν ἀκρογωνιαῖο λίθο τῆς δημοκρατίας — σύστημα, τὸ ὁποῖο ἀπορρέει ἀπὸ λογικὲς διεργασίες, κατατείνουσες στὴν διασφάλιση τῆς «ἀφηρημένης» ἔννοιας τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου. Δηλαδή, ἀμφότερα ἀρνοῦνται τὴν δημοκρατία¹. Μὲ ἄλλα λόγια, ἀμφότερα τὰ «ὄραματα» εἶναι ὀλοκληρωτικά.

Γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη σκέψη, ὅμως, ἡ ὁποία θεμελιώνεται ἐπὶ τῆς σταθερότητος τῆς Ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ ὁποία ἔχει ἐπίγνωση τοῦ ὀλισθηροῦ τῆς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου, τὰ πάσης φύσεως καὶ προελεύσεως «ὄραματα» θεωροῦνται προϊόντα τῆς μεταπτωτικῆς λειτουργίας τῆς φαντασίας. Τοῦτο ἔχει διαπιστωθεῖ καὶ ἱστορικά: «Γενικῶς τὰ ὄραματα ταυτίζονται μὲ οὐτοπικὲς ἐπιθυμίες», ἀφοῦ, «στὴν ἱστορικὴ διαδρομὴ παρατηροῦμε διαρκῶς διάψευση αὐτῶν τῶν ποικίλων κοινωνικο-οἰκονομικῶν ὄραμάτων» — ὅπως, π.χ. τὸ «ὄραμα τοῦ κομμουνισμοῦ» στό Α' Κομμουνιστικὸ Μανιφέστο, ἢ τὸ σύγχρονο «ὄραμα τῆς ἐνωμένης Εὐρώπης»².

«Ὅραμα» καὶ Τρόμος

Ἀναλύοντας περαιτέρω τὸ «ὄραμα» τῆς μετανεωτερικότητας, παρατηροῦμε ὅτι, ἐκτός τῶν ἄλλων, ἐμπεριέχει καὶ προβάλλει, ὡς δίλημμα, δύο προοπτικὲς γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα: α) Τὴν ἐλπιδοφόρα-ἀναγεννητικὴ, ἡ ὁποία εὐαγγελίζεται τὸ ὄραμα τῆς «φιλελεύθερης οὐτοπίας», τὴν «καινούρια γέννηση», τὴν «προοπτικὴ τῆς συνολικῆς ἐπανάστασης», τὴν γέννηση «τῆς καινούργιας τάξης», τὴν ἀνάδυση μιᾶς νέας ἀνθρωπότητας, τὴν «Νέα Ἀναγέννηση»³ κ.ο.κ., δηλαδή, τὴν γέννηση ἑνὸς ριζικά νέου κόσμου, ἑνὸς νέου πολιτισμοῦ, γιὰ τὸ σύνολο τοῦ πλανήτη καὶ β) Τὴν προφητι-

κή-έσχατολογική, διότι, ἀφ' ενός μὲν, προϋποθέτει, προαπαιτεῖ —ἀλλὰ καὶ προετοιμάζει καὶ προγράφει— τὴν ἐξαφάνιση τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ· ἀφ' ἑτέρου δέ, διότι οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἐπικαλοῦνται καὶ ἐπισείουν συστηματικά τὸ τέλος, τὴν καταστροφή, τὸ χάος, τὸν «μεγα-θάνατο», π.χ.: «Ἴσως θὰ γίνουμε μάρτυρες ἢ φορεῖς τοῦ ἀγνώστου γεγονότος πού θὰ προκαλέσει τὸ ξέσπασμα τοῦ μεγάλου κατακλυσμοῦ, τοῦ ὁποῖου ἡ βοή θὰ ἀντηχεῖ μέχρι τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀνθρώπου»⁴.

Συγκλονισμός, Δέος, Χάος καὶ Μετανεωτερικότητα

Γιὰ τὸν Μορέν, ὁ τρόμος ἔναντι τοῦ «μεγαθανάτου» λειτουργεῖ ὡς γενεσιουργό κίνητρο (!), ὡς μοναδική, δηλαδή, εὐκαιρία γιὰ τὴν γέννηση μιᾶς νέας ἀνθρωπότητας, ἐπὶ τῇ βάσει μιᾶς «νέας μορφῆς κοινωνικῆς ὀργάνωσης», μιᾶς «συνολικῆς ἐπανάστασης τῆς οἰκονομικῆς δομῆς, τῆς πολιτιστικῆς δομῆς, τῆς διανοητικῆς δομῆς».

Συγκεκριμένα, ὁ Μορέν ὁμολογεῖ μὲ τὸν χαρακτηριστικό μετανεωτερικό νεοπραγματισμὸ —ἢ ὠμότητα;— τὸ πόσο χρήσιμο μπορεῖ νὰ ἀποβεῖ τὸ ἔνστικτο αὐτοσυντηρήσεως τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὴν καθυπόταξή του στό μετανεωτερικό ὄραμα: «Ὅσο περισσότερο ἐπιταχύνεται ὁ θάνατος, τόσο περισσότερο ἐπιταχύνεται τὸ πρόβλημα τῆς ἀναγκαίας ἀλλαγῆς, γιὰ νὰ σωθεῖ ἡ ζωή». Διαβλέπει, ἐπίσης, στὸν τρόπο, ἕνα χρήσιμο ἐργαλεῖο πού θὰ πείσει τὴν ἀνθρωπότητα νὰ ἐγκαταλείψει κάθε τί «ἀφηρημένο», γιὰ νὰ προσκολληθεῖ στό συγκεκριμένο, τὸ ἐφαρμοσμένο, τὸ ἔμπρακτο: «Εἶναι ἡ ἀπειλή τῆς ἐκμηδένισης πού ἔχει γεννητικὴ ἀξία γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ μεταβάλλει τὴν ἀφηρημένη ἰδέα σὲ συγκεκριμένη πραγματικότητα».

Χρήσιμη, ἐπίσης, θεωρεῖ ὁ Μορέν καὶ τὴν ἀπελπισία πού τὸ ἐπερχόμενο χάος προκαλεῖ στὸν ἄνθρωπο, ἀφοῦ ἡ ἀπελπισία γεννάει τὴν περίφημη νεοεποχικὴ «ἀγάπη», πού ὀδηγεῖ (καταναγκαστικά) στὴν «συγκεκριμένη ἠθική», δηλαδή, σὲ καταναγκαστικὴς πράξεις ἀλληλεγγύης. «Μόνον ὅταν βρεθοῦμε πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὸ χάος, θὰ μπορέσουμε νὰ ξαναφέρουμε τὴν ἀγάπη στὴ γῆ, στὴν ἔδρα

τῆς»⁵. «Εἶναι μέσα στὴν ἀπελπισία πού ἡ ἀγάπη ἀποκτᾷ τὸ πραγματικὸ τῆς νόημα (καὶ ὄχι στὴν ἐλπίδα τῆς θεϊκῆς ἀνταμειδῆς)». Δὲν κρύβει διόλου ὅτι θεωρεῖ τὸν προαναγγελλόμενον ἀφανισμό τοῦ Πλανήτη-Γῆ —τόν «καινούργιο θάνατο, τὸ μαζικὸ θάνατο ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων ἢ μεγα-θάνατο»— πολὺ χρήσιμο, ἀκριβῶς, διότι δίνει τὴν εὐκαιρία «νὰ ἀφυπνίσουμε τὴν ἀνθρωπότητα», νὰ τὴν «ξυπνήσουμε» καὶ «νὰ προκαλέσουμε τὴν ἐκτίναξη τῆς ἀνθρωπότητας, ὥστε αὐτὴ νὰ ἀντιληφθεῖ ὅτι: «τὸ χάος ἐμφανίζεται γιὰ νὰ ἀνοίξει τὸ δρόμο στὴ ζωτικὴ ἀλληλεγγύη ἀνάμεσα στά κράτη-ἔθνη».

Πιὸ συγκεκριμένα, ὁ διανοητὴς αὐτὸς προβάλλει τὴν μετανεωτερική ἀντικρατικὴ πολιτικὴ τοποθέτηση καὶ τὴν ἐξαναγκαστικὴ «ἀλληλεγγύη» στὴν μετανεωτερική μορφὴ κοινωνικῆς ζωῆς, ἰσχυριζόμενος ὅτι, ἡ παγκόσμια κρίση ὀφείλεται στό γεγονὸς ὅτι, ἐπειδὴ ὁ δυτικὸς ἄνθρωπος εἶναι «ἀτομιστής» καὶ «ἐγωιστής», περιχαρᾶκὼν ἐαυτὸν ἐντὸς τῆς ἀσφάλειας τοῦ κράτους-ἔθνους του καὶ τῶν δομῶν του, ἐνῶ συγχρόνως βλέπει ὅποιον ἐπιβουλεύεται τὴν ἀσφάλεια αὐτῆ, ὡς «ἐχθρὸς» του. «Ἡ μόνη διέξοδος στὴν κρίση εἶναι ὁ ἐχθρὸς νὰ γίνῃ Ego-Alter/Alter-Ego (τὸ ἄλλο Ἐγὼ μας). Εἶναι λοιπὸν τὸ χάος πού δίνει εὐκαιρία στὴ ζωή: τὸ χάος εἶναι ἡ μετα-δύναμη, πού μόνον αὐτὴ σήμερα μπορεῖ νὰ ἐλέγξει τὸ παρανοικὸ κράτος καὶ νὰ στραγγάλισι τὴν παντοδυναμία του, δηλαδή νὰ προκαλέσει τὴν ἀνάδυση μιᾶς ἀνθρωπότητας ἀνώτερης ἀπὸ τὰ ἔθνη»⁶.

«Ἐλεύθερη» Ἐπιλογή

Παρατηρεῖται, δηλαδή, τὸ ἐξῆς σημαντικὸ: Στό «ὄραμα» τῆς μετανεωτερικότητας, οἱ δύο προοπτικὲς —ἀναγεννητικὴ-έσχατολογική— συνδέονται ἄμεσα, διότι παρουσιάζονται διαζευκτικά, θέτοντας τὸ ἐκδιαστικὸ δίλημμα: ἀναγέννηση ἢ ἐκμηδένιση. Δοθέντος ὅτι, οὐδεὶς ἐπιλέγει τὴν ἐκμηδένιση, στὴν οὐσία πρόκειται περὶ ψευδοδίληματος, περὶ χειρισμοῦ τῆς συνειδήσεως τῶν ἀποδεκτῶν του διὰ τοῦ τρόμου, πού ἐπιβάλλει τεχνηέντως, τὴν ὑπακοή (ἢ ὑποταγή;) τοὺς στὴν μόνη ἐναπομείνασα ἐναλλακτικὴ λύση: τὴν «ἀναγέννηση», ὅπως τὴν ἐννοεῖ ἡ μετανεωτερικότητα.

Μέ άλλα λόγια, τό ἴδιο τό «ὄραμα» τῆς φιλελεύθερης οὐτοπίας τῆς μετανεωτερικότητας συνιστᾷ —ὅπως προσφυῶς ἐπεσήμαινε ὁ Ρόρτυ— συγχρόνως καί «ἐργαλεῖο πραγματοποίησης» του. Συγχρόνως, ἡ ἡχώ τῆς μετανεωτερικότητας ἀκούγεται καί ἀπό αὐτήν τήν πλευρά τοῦ Ἰατλαντικοῦ: «Εἶναι ἡ ἐναλλακτική λύση ἀνάμεσα στήν ἀνάληψη τῆς ἀνθρωπότητας ἢ τήν γενικευμένη ἐκμηδένιση, πού πρέπει νά μᾶς ἀφυπνίσει»⁷.

Τήν λυσιτέλεια τοῦ φόβου τοῦ ὀλοκληρωτικοῦ ἀφανισμοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους πρὸς ἐπίτευξιν «ὄραμάτων» πλανητικῆς ἐμβελείας ἐξετίμησαν καί ἄλλοι: «Σήμερα, εἰς τήν ἱστορικήν πορείαν τῆς ἀνθρωπότητας, πρὸς ἐπίτευξιν μονίμου εἰρήνης εἰς τόν κόσμον καί πρὸς ἀναγνώρισιν ἀμοιβαίας ἀλληλοεξαρτήσεως, θά ἐπιβληθῇ ἐν προσεχῇ μέλλοντι, παρὰ τήν ἀδιαφορίαν καί τήν ἀντίδρασιν, ὑπό τήν πίεσιν τῆς ἀνάγκης καί τοῦ διά πρώτην φοράν ἐμφανιζομένου κινδύνου ὀλοκληρωτικοῦ ἀφανισμοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, μία μορφή Παγκοσμίου Κυβερνήσεως»⁸.

Σύγκλιση Ὁραμάτων

Κατά παράδοξο σύμπτωση, ἀπό τό 1975 καί μετά, τό δίδυμο «παγκόσμιο Ὁραμα» —προφητικό-ἐσχατολογικό καί ἐλπιδοφόρο-ἀναγεννητικό— πού μέχρι τότε ἐκαλλιεργεῖτο, ἐν κρυπτῷ καί παραδύστω, στά ἄδυτα τῶν μεταφυσικοῦ περιεχομένου ὁμάδων πού εὐαγγελίζονταν μία Νέα Ἐποχή γιά τό σύνολο τοῦ πλανήτη, διαχύθηκε σέ ὅλες τίς δυτικές κοινωνίες. Σήμερα, καί αὐτές ἀναμένουν μία εὐεργετική, ριζικά Νέα Ἐποχή, ἐνῶ παραλλήλως, ζοῦν καί αὐτές ὑπό τόν φόβο κάποιας ἐπερχόμενης φυσικῆς ἢ μεταφυσικῆς καταστροφῆς. Σημειωτέον ὅτι, καί ἡ μετανεωτερικότητα —διά στόματος Ρόρτυ— προαγγέλλει, ἐμμέσως πλὴν σαφῶς, τό τέλος τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ!

Ἐκτός αὐτοῦ, οἱ δυτικές κοινωνίες γίνονται ἀποδέκτες τοῦ ἴδιου ἀντιχριστιανικοῦ καί ἀντιδυτικοῦ πνεύματος πού χαρακτηρίζει τόσο τίς ἀνωτέρω ὁμάδες, ὅσο καί τήν μετανεωτερικότητα· ἐνῶ, βομβαρδιζόμενες ἀπό τόν ἴδιο τύπο ἀνορθολογισμοῦ, σχετικισμοῦ, ἀλλά καί μυστικισμοῦ—ὀλισμοῦ ἀμφοτέρων, ἐπαναποθετοῦνται «στήν προῖστορία τοῦ

ἀνθρωπίνου πνεύματος». Σύν τοῖς ἄλλοις, ὀδηγοῦνται ἐν τοῖς πράγμασι, πρὸς μία «νέα μορφή κοινωνικῆς ὀργάνωσης» καί πρὸς μία ὀλιστικῆς ποιότητος «συνολική ἐπανάσταση τῆς οἰκονομικῆς δομῆς, τῆς πολιτιστικῆς δομῆς, τῆς διανοητικῆς δομῆς τους».

Συμπεράσματα

Κοινό χαρακτηριστικό ὄλων αὐτῶν τῶν «ὄραμάτων», ὅπως καί ἀναρίθμητων ἄλλων, πού ἔχουν κατακλύσει τίς δυτικές κοινωνίες —ἀπάντων εὐαγγελιζομένων μιάν ἐπαναστατική ΝΕΑ ἐποχή— εἶναι ὅτι, ὅπως προαναφέραμε, ὅλα ἀνεξαιρέτως —εἴτε ἐπηρεασμένα ἀπό τήν μετανεωτερικότητα, εἴτε ὄχι—, ταυτίζονται μέ τά πλανητικά «ὄραματα» καί τίς ἰσοπεδωτικές κοινωνικο-οἰκονομικο-πολιτικές καί γεωπολιτικές θέσεις καί βλέψεις τῆς ἀποκαλούμενης «παγκοσμιοποίησης», τήν ὁποίαν —ἐν ἀγνοίᾳ, ἢ ἐν πλήρει ἐπιγνώσει— ἐξυπηρετοῦν· ἅπαντα δέ, βασιζονται στό ὀλισθηρόν τῆς διανοίας τῶν ἀποδεκτῶν τους, τήν ὁποίαν καί χειραγωγοῦν.

Αὐτό, λοιπόν, εἶναι —σύμφωνα μέ ὅλα τά στοιχεῖα καί τά δεδομένα— τό εὐρύτερο πλαίσιο μέσα ἀπό ὁποῖο διαχέεται πανταχόθεν τό μετανεωτερικό αἷτημα περὶ διαρκοῦς ἀνανέωσης, καί περὶ «διαρκοῦς ἐπαναπροσδιορισμοῦ» τῶν πάντων. Τό πλέον σημαντικό, ὅμως —ἐπαναλαμβάνουμε— εἶναι ὅτι, ἅπαντα τά «ὄραματα» θέτουν —τεχνηέντως— σέ πρώτην πλάνην τόν ὀλισμό: Ἡ κοινωνία «ὡς ὅλο» τοῦ Ρόρτυ καί ἡ «ἀδελφωμένη κοινωνία» τοῦ Μορέν, ἢ παγκόσμια κοινωνία μέ τίς «καθολικές ἀνθρώπινες ἀξίες» καί τήν «σφαιρική» συνείδηση τῆς Ἐκθέσεως τῆς Λέσχης τῆς Ρώμης, ἢ «συνεχῶς μεταβαλλόμενη ἔνωση», ἀλλά καί ἡ «ένωτική κοινωνία» τῶν Γουῶρντ¹⁰ καί Βάνεγκεμ¹¹, κ.ο.κ., εἶναι ὀλιστικά «ὄραματα», τά ὁποῖα θεμελιώνονται ἐπὶ τῆς διπλῆς ἀποψιλώσεως τῆς δυτικῆς σκέψης, καί ἐπὶ τῆς προγραμματισμένης ἐπαναποθετήσεώς της «στήν προῖστορία τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος».

Ἐπομένως, τό ἐρώτημα πού τίθεται δέν εἶναι τό ἂν θά ἐπιβιώσει ἡ Ἄνατολική τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἢ Θεία Λατρεία της καί ἡ Θεία Εὐχαριστία ἀπό τούς «διαρκεῖς ἐπανα-

προσδιορισμούς»· διότι αυτό αφορά μόνον όσους έμμένουν στον υπερλογικό χώρο της Πίστης· και αυτοί γνωρίζουν ότι ή απάντηση ξεφεύγει από τά ανθρώπινα πλαίσια.

Τό έρώτημα πού τίθεται και στό όποιο όλοι καλούμεθα νά απαντήσουμε —άνεξαρτήτως θρησκευτικής, φιλοσοφικής ή πολιτικής τοποθέτησης, και από τά βάθη της καρδιάς μας— είναι τό κατά πόσον ή κινούσα, προς τό όλιστικό «παράδειγμα», δύναμη, ή όποία άνενδοίαστα καταφεύγει σέ παραπειστικές πρακτικές, σέ συνειδητή χειραγώγηση της ανθρώπινης συνείδησης διά της συστηματικής έξάλειψης της Άλήθειας και της προσδοκίας του Έλέους και διά της έξαφάνισης της Λογικής —δηλαδή, διά της άδιστακτης έκμεταλλεύσεως του όλισθηρού της διανοίας, όχι μόνον της άνυποψίαστης κοινής γνώμης, αλλά και αυτών των ίδιων των ύποστηρικτών της—, είναι, όπως θέλει νά παρουσιάζεται —και όπως «άγαθῶ τῷ συνειδότι» πιστεύουν οί ύποστηρικτές της— όντως άγαθή.

Ός εκ τούτου, τό άλλο έρώτημα πού τίθεται είναι: Τί σχέση μπορεί νά έχει ή Όρθόδοξη Έκκλησία, ή Σεβαστή Έερά Σύνοδος Της και ό Μακαριώτατος Προκαθήμενός Της, μέ τήν μετανεωτερικότητα, τήν νέα άντιχριστιανική και άντιδυτική περί άνθρώπου και περί κόσμου αντίληψη της, τά «όράματά» της, τίς μεθοδίες της κατά της ανθρώπινης βούλησης, και τούς «φιλελεύθερους» γεωπολιτικούς της σχεδιασμούς;

Παραπομπές

1. Michel Lacroix, καθηγητής του πανεπιστημίου του Έντυ, Τό «New Age», μτφρ. Φωτεινή Ταμδίσκου, σειρά Dominos, έκδ. Π. Τραυλός-Ε. Κωσταράκη, σ. 89
2. Πρωτ. Ίωάννου Φωτοπούλου, *Θεανθρώπινη Καθολικότητα ή Πανθρησκειακή Παγκοσμιοτητα*; Ύπότιτλος: Κριτικές τοποθετήσεις στό διδύλο «Παγκοσμιοτητα και Όρθοδοξία» του Άρχιεπ. Άλβανίας κ. Άναστασίου, Άθήνα, 2003, σσ. 160-2
3. Έντγκαρ Μορέν, *Άφήνοντας τον Εικοστό Αιώνα*, μτφρ. Ά. Φιλιππάτος, πρόλογος στην Ά ελληνική έκδοση: Σπήλιος Παπασπηλιόπουλος, έκδ. Ροές Γ΄ έκδ. σσ. 342, 227, 338-9 και 347-8, άντιστοίχως
4. Έ. Μορέν, *Άφήνοντας τον Εικοστό Αιώνα*, σ. 343
5. Έ. Μορέν, *Άπό τήν Κρίση στην Πίστη*, ύπότιτλος: Άποσπάσματα από τό έργο του Έντγκαρ Μορέν «Άφήνοντας τον Εικοστό Αιώνα», μεταφρ. Ά. Φιλιππάτος, έκδ. Ροές microMEGA, 1998, σσ. 93, 76, 102, 18, 19
6. Έ. Μορέν, *Άφήνοντας τον Εικοστό Αιώνα*, σσ. 357-8
7. Έ. Μορέν, *Άφήνοντας τον Εικοστό Αιώνα*, σ. 353
8. Άλέξανδρος Τζαζόπουλος, *Άτομικός Αιών και Τεκτονισμός*, Τεκτονικά Μελετήματα , τ. 2ον, Άθήναι 1968, σ. 26
9. Έ. Μορέν, *Άφήνοντας τον Εικοστό Αιώνα*, πρόλογος στην Ά ελληνική έκδοση
10. Γουόρντ Κόλλιν, *Άύθορμητισμός και Όργάνωση* (1975), τίτλος άρθρου, Ό Άναρχισμός σά μορφή όργάνωσης, Β΄ έκδ., έκδ. Έλεύθερος Τύπος, Κωλέττη 29, μτφρ. Νίκος Β. Άλεξίου, σ. 81
11. Βάνεγκεμ Ραούλ, *Άστικές Κοινοτυπίες*, έκδ. Έλεύθερος Τύπος, σσ. 50-51

ΜΥΘΟΣ, ΑΠΑΘΗ ΚΑΙ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΔΕΣ

του Κυριάκου Σιμόπουλου*

Τά αποκαλούμενα «όλυμπιακό πνεύμα» και «όλυμπιακό ιδεώδες», αποτελούν μύθο. Άπό τήν αρχαιότητα ως τήν εποχή μας κυριαρχούσαν και κυριαρχούν οικονομικά συμφέροντα άργυρώνητων

έξουσιών και άθλητών. Η άνάληψη των όλυμπιακών άγώνων δέν αφορά ούτε τούς πολίτες, ούτε τον πολιτισμό αλλά τίς κερδοσκοπικές φιλοδοξίες και τά άναγκαία έργα ύποδομής μέ συνέπεια οικονομική επιδόρυνση

* Άπό τήν Είσαγωγή του όμωνύμου διδύλου του, έκδ. Στάχυ, Άθήνα 1998. Σημειωτέον ότι ό μακαρίτης πλέον Κυριάκος Σιμόπουλος, δέν συνθηματολογεί αλλά τεκμηριώνει όσα λέγει, παραπέμποντας στίς πηγές, δηλαδή στους συγγραφείς της αρχαιότητας.

καί ταλαιπωρία τῶν λαῶν καί συχνά περιδαι-
λοντολογικές συμφορές.

...

Πολλοί ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ ἀθλητής δέν ἀγωνιζόταν γιά ὕλικό κέρ-
δος ἀλλά γιά τήν τιμή καί τή δόξα τῆς ὀλυ-
μπιακῆς νίκης πού βραβεύοταν μέ «κότινον»,
στεφάνι ἀπό κλωνάρι ἀγριελιάς. Πρόκειται
γιά κραυγαλέο ψεῦδος. Στήν Ὀλυμπία, στό-
χος τῶν ἀθλητῶν ἦταν ὁ πλοῦτος καί τά ἀξιώ-
ματα πού ἐξασφαλίζονταν, συχνά μέ δωροδο-
κίες καί μυστικές συναλλαγές μεταξύ ἀντιπά-
λων καί μεταξύ ἀθλητῶν καί ἔλλανοδικῶν.
Ἦταν συνέπεια τοῦ εὐτελισμοῦ τοῦ ἀθλητι-
σμοῦ πού δέν ἀποτελοῦσε σωματική ἄσκηση
ἀλλά ἐπίδειξη ἰσχύος. Ὑπαίτιοι τῆς παρακμῆς
τοῦ ἀθλητισμοῦ καί τῶν δολιοτήτων οἱ ἀντιμα-
χόμενες πόλεις γιά πανελλαδική προβολή καί
γιά ἔνταξη τῶν ἀθλητικῶν νικῶν στίς στρατιω-
τικές δυνατότητες τῶν ὀλυμπιονικῶν. Αὐτή ἡ
καπήλευση θά ὀδηγήσει στή διάβρωση τοῦ
ἀθλητικοῦ ἰδεώδους καί στή μετατροπή του σέ
μέσο κερδοφόρων ἐπιτευγμάτων.

...

Στήν Ὀλυμπία, τά ἀθλητικά ἀγωνίσματα
ἀποτελοῦσαν ἀλληλοσπαραγμὸ τῶν ἀντιπά-
λων, ἓνα στίβο φόνων καί σωματικῶν συμ-
φορῶν. Στά τρία κυρίως ἀγωνίσματα, τά πύο
βάρβαρα τῆς ἱστορίας, στήν πάλη, στήν πυγ-
μαχία καί τό παγκράτιον, ὁ ἓνας ἀπό τοὺς δύο
ἀντιπάλους ἔπεφτε συνήθως νεκρός ἀπό
στραγγαλισμὸ ἢ θραύση τοῦ κρανίου ἢ παρέ-
μενε διά βίου ἀνάπηρος ἐξ αἰτίας τῶν καταγ-
μάτων, τῶν στρεβλώσεων καί τῶν ἐξορύξεων
τῶν ὀφθαλμῶν. Τά πρόσωπα τῶν περισσοτέ-
ρων ἀθλητῶν παραμορφώνονταν κατά τίς
ἀναμετρήσεις, κυρίως στήν πυγμαχία, ἐπειδὴ
οἱ παλάμες τῶν ἀντιπάλων ἦταν ὀπλισμένες μέ
σκληροῦς ἰμάντες ἐνισχυμένους μέ μεταλλικά
ἐπιθέματα καί καρφιά.

Στήν πάλη ἐπιτρεπόταν ὁ στραγγαλισμὸς
καί ἡ ἐξορύξη τῶν ματιῶν. Στούς τρεῖς αὐτοὺς
ἀποτρόπαιους ἀγῶνες οἱ ἀντίπαλοι πνίγονταν
στό αἷμα.

...

ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ

ΧΡΙΣΤΩ ΤΩ ΘΕΩ ΠΑΡΑΘΩΜΕΘΑ*

τοῦ Ἀρχιμ. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου (†)

«Νά μὴν τό μάθη κανεῖς!»

Αὐτή τήν στιγμή μου ἔρχεται στή μνήμη
τό παράδειγμα μιᾶς πολὺ ἀπλῆς γυναι-
κας τοῦ λαοῦ, πού εἶχα συναντήσει κά-
ποτε στό ἐξομολογητήριό, πρὶν ἀπό πολλά
χρόνια. Δέν τή γνώριζα, οὔτε τή γνωρίζω· οὔτε
ἂν τή δῶ στό δρόμο θά τή θυμηθῶ. Θά πλησία-
ζε τά ἑβδομήντα. Ἴσως νά τήν ἔχη καλέσει ὁ
Θεός τώρα. Ἀφοῦ ἐξωμολογήθηκε, δέν
θυμᾶμαι πῶς ἦλθε τό θέμα γιατί αὐτό δέν εἶχε
σχέσι μέ ἁμαρτίες, τήν ρώτησα ἂν ἐργάζεται.

— Ὁχι, πάτερ μου, σταμάτησα· δέν μπορῶ
πιά ἄλλο νά ἐργάζομαι.

— Καί πῶς ζῆς; Ἐχεις κάποια σύνταξι;

— Ὁχι, οὔτε σύνταξι ἔχω.

Μέ κοίταξε λίγο ἔτσι καχύποπτα, ἀγράμμα-
τη ἢ καημένη καί μου λέει:

— Πνευματικός εἶσαι, θά στό πῶ. Ἀλλά δέν
θά τό πῆς πουθενά! Ἡ ἐνορία μας ἔκτισε ἓνα
νέο ναό. Μεγάλο καί ὠραῖο. Ἐγιναν πάρα
πολλά ἔργα μέσα στό ναό· εἶχε μείνει τό τέ-
μπλο. Οἱ ἱερεῖς εἶπαν, καί μία καί δύο καί τρεῖς
φορές, ὅτι τώρα θά ἀρχίσουμε τόν ἔρανο γιά

* Ἀπό τό ὁμώνυμο, ἄρτι κυκλοφορηθέν (2003) βιβλίό, τό ὁποῖον ἀποτελεῖ ἔκδοση τοῦ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρί-
ου Κεχαριτωμένης Θεοτόκου Τροιζήνης, πού εἶχε ἰδρύσει ὁ μακαριστός π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος

νά φτιάξουμε τό τέμπλο ξυλόγλυπτο. Ἐγώ ἀπό μικρή κοπέλλα, ὅλη μου τήν ζωή, ἐργαζόμουνά «ὑπερέτρα» καί μέ τά χρήματα πού ἔπαιρνα ἔφτιαξα ἕνα σπίτι. Ἦμενα σ' ἕνα δωματιάκι καί τά ὑπόλοιπα τά νοίκιαζα καί ἔτσι ζοῦσα. Πάω, βρῖσκω τόν προϊστάμενο τοῦ ναοῦ καί τοῦ λέω: «Πάτερ μου, πόσο θέλει νά γίνῃ τό τέμπλο;». Μοῦ εἶπε, ἐνάμισιν ἑκατομμύριο —τῆς ἐποχῆς ἐκείνης βέβαια, (σημερινά χρήματα εἴκοσι-εἰκοσιπέντε ἑκατομμύρια).

— «Πάτερ μου, ἄκουσε, τοῦ λέω. Ἦχω ἕνα σπίτι τά πιάνει αὐτά τά χρήματα, ἀλλά ἀναλαμβάνει τό ἐκκλησιαστικό συμβούλιο νά μοῦ δίνει ἐνάμισιν χιλιάριχο τό μήνα πού παίρνω ἀπό τά ἐνοίκια γιά νά ζῶ; Ὅσο ζῶ. Μετά δέν θά δώσῃ τίποτε στούς κληρονόμους μου».

— «Τό ἀναλαμβάνει καί μέ τό παραπάνω καί περισσότερα».

— «Ἄλλά, ἄκουσε —τοῦ -λέω—, δέν θά τό ξέρῃ κανεῖς. Ἐγώ καί σύ».

— «Δέν μπορεῖ νά γίνῃ κάτι τέτοιο, διότι γιά νά τό ἀποφασίσῃ τό ἐκκλησιαστικό συμβούλιο, πρέπει νά τό μάθῃ. Πῶς θά πάρῃ τέτοια ἀπόφασι; Ἐπομένως δέν μπορῶ νά τό κρατήσω τελείως μυστικό».

— «Καλά, θά πάρῃς, ὅμως, τούς ἐκκλησιαστικούς συμβούλους ἕναν-ἕναν μπροστά στήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ νά σοῦ ὑποσχεθοῦν ὅτι δέν θά τό ποῦν σέ κανένα. Νά μὴν τό μάθῃ κανεῖς στήν ἐνορία!».

— «Ἐν τάξει, αὐτό στό ὑπόσχομαι».

Πράγματι, πωληθήκε τό σπιτάκι καί ἔγινε τό τέμπλο. Κι ἐγώ, πνευματικέ μου, ζῶ μ' αὐτά πού μοῦ δίνει τό συμβούλιο. ἮΑ, μοῦ εἶπαν με-

ρικοί τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου, πού τό ἤξεραν: «Ἄ, καημένη τώρα, τό ἔφτιαξες πού τό ἔφτιαξες, δέν ἀφήνεις νά δάλουμε καί τ' ὄνομά σου;». «Ὁχι, ὄχι —τούς λέγω— γιατί θά χάσω τόν μιστό(!) μου, ἅμα θά κάνετε αὐτό τό πράγμα.»

Τώρα πάω στήν Ἐκκλησία καί τό βλέπω τό τέμπλο καί κλαίω ἀπό τήν χαρά μου καί λέω: Σ' εὐχαριστῶ, Χριστέ μου, διότι ἀξίωσες ἐμένα, μιά φτωγή γυναίκα, μιά ὑπερέτρα, πού δέν ἀξίζω τίποτε, ἕνα σκουπίδι, νά κάνω ἕνα τέτοιο ὠραῖο πράγμα στό Ναό Σου. Καί τό βλέπω καί ἀγαλλιάζεται ἡ ψυχή μου. Ἄ, καί πιστεύω νά πάω στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ νά παρουσιάσω αὐτό, δέν ἔχω τίποτ' ἄλλο στή ζωή μου· νά πῶ «Κυριέ μου, ἐγώ τούς κόπους μου τούς ἔδωσα νά φτιάξω ἕνα ἔργο στό Ναό Σου· δέν ἔχω τίποτε ἄλλο».

Τόσο πολύ μέ συγκλόνισε τό παράδειγμα αὐτῆς τῆς γυναίκας, πού εἶπα: Ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως πόσους θά κρίνῃ ἡ γριούλα αὐτή ἀπό ἐμᾶς τούς κληρικούς, πού πολλές φορές βάζουμε φαρδύ-πλατύ τό ὄνομά μας καί γράφουμε «τό τέμπλο ἡ ὁ Ναός ἐγένετο ἐπί τάδε, ἐπί τάδε, ἐπί τάδε» καί ἀπό κάτω ἀρχίζουν οἱ λίστες τῶν δωρητῶν. Αὐτή ἡ ἀπλή γυναίκα, χωρίς νά ἔχη προχωρήσει πολύ στά πνευματικά, ἔκανε μιά τέτοια σκέψι, τήν ὁποία οὔτε ἐμεῖς οἱ τάχα προηγμένοι πνευματικῶς δέν κάνουμε. Κολακευόμεθα νά γίνεται γνωστό, ὅτι δώσαμε αὐτό ἢ ἐκεῖνο ἢ τό ἄλλο. Ἐπαναλαμβάνω, μερικές τέτοιες ψυχοῦλες, καθαρές ψυχές, «ὦν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος», τήν ἡμέρα τῆς Κρίσεως θά μᾶς κρίνουν!

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ, Σχέσεις Μητροπολίτου καί Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Πρότυπες Θεσσαλικές Ἐκδόσεις, Τρίκαλα-Ἀθήνα 2003, σσ. 139.

Οἱ σχέσεις τῶν ἱερῶν μονῶν μέ τούς οἰκείους ἐπισκόπους ἦταν πάντα ἕνα πολύ λεπτό

ζήτημα στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας καί τό ζητούμενο μᾶς ἐκκλησιαστικῆς καί ἐκκλησιολογικῆς ἰσορροπίας πού ποτέ δέν ἦταν ἀπαλλαγμένη ἀπό διαφορετικές καί συχνά συγκρουόμενες μεταξύ τους ἀπόψεις καί πρακτικές. Τελικά, τό ἐπιτυγχανόμενο κάθε φορᾶ καθεστῶς σχέσεων μέ τήν ἐρμηνεία ἢ παρερ-

μηνεία ἢ καί παραβίαση τῶν σχετικῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας — τῶν ὑπὸ Οἰκουμενικῶν Συνόδων κατοχυρουμένων καί ἐπιβαλλομένων— ἀλλά καί τῶν σχετικῶν νόμων τῆς Πολιτείας, δέν ἀπέτρεπε τά ἐκατέρωθεν παράπονα, τίς διαμαρτυρίες, τίς ἐπιπλήξεις, τά ἐπιτίμια κ.λπ. Ὡστόσο, ὅσες φορές ἐπῆλθε πραγματική εἰρήνη καί καταλλαγή στίς σχέσεις μεταξύ ἱερῶν μονῶν καί ἐπισκόπων καί ἀγαστή μεταξύ τους συνεργασία, αὐτό συνέβη ὄχι ἀπλῶς μέ τή σχολαστική τήρηση τῶν κανόνων καί τῶν νόμων, ἀλλά μέ τήν ἐν Χριστῷ πατρική ἀγάπη, τή διάκριση καί τά φιλομόναχα αἰσθήματα τοῦ ἐπισκόπου ἀπό τή μία πλευρά καί μέ τήν ἀγία ταπείνωση καί ὑπακοή τῶν μοναχῶν ἀπό τήν ἄλλη!...

Αὐτές ἀκριβῶς τίς σχέσεις διερευνᾷ εἰς βάθος καί μέ ἐμβριθεῖα ἐξ ἐπόψεως νομικῆς καί νομοκανονικῆς στό πολύ ἐνδιαφέρον καί καταποπιστικό πόνημά του «Σχέσεις Μητροπολίτου καί Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν κ. Γεώργιος Ἀποστολάκης, τό ὁποῖο προσφάτως ἐκυκλοφορήθη σέ καλαίσθητη καί ἐξαιρετικά ἐπιμελημένη ἔκδοση ἀπό τίς Πρότυπες Θεσσαλικές Ἐκδόσεις ὡς τέταρτο τεῦχος στή σειρά «Νομικές Μελέτες Ἐκκλησιαστικοῦ Ἐνδιαφέροντος». Ὁ συγγραφέας μέ βαθειά γνώση τοῦ ἀντικειμένου του καί μέ ὀξύ καί διεισδυτικό ἐπιστημονικό κριτήριο, ἀλλά καί μέ καλή προαίρεση καί ὀρθόδοξο φρόνημα, ἔχει ἀσχοληθεῖ ἐπισταμένως καί ἐπὶ πολλά ἔτη μέ τό ἐκκλησιαστικό καί νομοκανονικό δίκαιο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἴτε ἐκδίδων ἀποφάσεις ὡς δικαστικός, εἴτε γνωμοδοτῶν ὡς ἐπιστήμων, εἴτε συγγράφων ὡς ἐμβριθῆς μελετητής πολλῶν καί κρισίμων ζητημάτων ἐκκλησιαστικοῦ ἐνδιαφέροντος.

Στόν πρόλογο τοῦ ἐδῶ παρουσιαζομένου βιβλίου του ἀναφέρει ὁ συγγραφεύς, ἐπὶ τοῦ κρισίμου θέματος τῶν σχέσεων μητροπολίτου καί ἱερῶν μονῶν, τά ἐξῆς χαρακτηριστικά:

«...οἱ μοναχοὶ ἀνά τούς αἰῶνες διαμαρτύρονται —δίκαια τίς περισσότερες φορές— ὅτι οἱ ἐπίσκοποι δέν συμπεριφέρονται ἀπέναντί τους ὡς πατέρες, ἀλλά ὡς προϊστάμενοι καί μάλιστα δυναστικά· ὡς ἐκ τούτου εὐλόγο εἶναι νά ἀναζητοῦν ποικιλοτρόπως διεξόδους ἀνεξαρτησίας.

»Ἐτσι, κατά καιρούς συχνά ἀμφισβητεῖται ἡ ἐπισκοπική δικαιοδοσία ἐπὶ τῶν ἱερῶν μονῶν καί τῶν μοναχῶν. Οἱ ἀμφισβητήσεις αὐτές συνήθως ἔχουν ἀγαθή προαίρεση ἐκ μέρους τῶν τελευταίων, οἱ ὁποῖοι ἀναζητοῦν περισσότερη ἀνεξαρτησία ἐναντι τῶν προϊσταμένων τους ἐπισκόπων γιά τήν προαγωγή τῶν μοναστικῶν ἰδεωδῶν τους. Σπανιότερα ὀφείλονται σέ μή ὀρθό ἐκκλησιαστικό καί ἐκκλησιολογικό φρόνημα... Παράλληλα παρατηρεῖται μερικῆς φορές καί ἡ παραθεώρηση τῆς σημασίας τοῦ μοναχισμοῦ, ἀκόμη καί ἡ ὑποβάθμισή του ἀπό μερικούς ἐπισκόπους.

»Ἐπίσης, τά ὅρια τῶν σχέσεων τῶν δύο θεσμῶν εἶναι ἤδη ἀπό αἰῶνες ἀρκούντως ξεκαθαρισμένα. Ὡπως ὁ καθηγητής Βλάσιος Φειδᾶς γνωμοδοτεῖ, «Ἡ Δ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος (451) καθόρισε στόν δ΄ κανόνα τῆς τά ἀυστηρά κανονικά ὅρια διακρίσεως τῶν ἐτερόκεντρων ἐπιθυμιῶν. Ἐτσι, οἱ μὲν μοναχοὶ διατηροῦν τήν πλήρη ἀνεξαρτησία τους στήν ἐσωτερική πνευματική ζωή τῶν μοναστηρίων τους, χωρίς ὅμως νά διαταράσσουν μέ τή δράση τους τή ζωή τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, ὁ δέ ἐπιχώριος ἐπίσκοπος ἀποκτᾷ τό δικαίωμα νά ἐγκρίνη τήν ἴδρυση τῶν μοναστηρίων καί νά ἐλέγχει κυρίως τήν ἐκτός μοναστηρίων δράση τῶν μοναχῶν».

»Ἡ ἐποπτεία, ὅμως, τοῦ Ἐπισκόπου δέν εἶναι ἀπεριόριστη ἢ ἀνεξέλεγκτη. Ὑπόκειται σέ ὅρια καί κανόνες, πού διαγράφονται ἐξαντλητικά καί περιοριστικά στό ἄρθρο 39 παρ. 2 καί 6 τοῦ ν. 590/1977, ἀλλά καί στό ἄρθρο 6 παρ. 1 τοῦ Κανονισμοῦ ὑπ ἀριθ. 39/1972. Οἱ νομικές αὐτές διατάξεις δέν ἐκφράζουν τίποτα ἄλλο, παρά τό γνήσιο πνεῦμα τῶν ἱερῶν κανόνων καί τῆς κανονικῆς παραδόσεως. Πέραν αὐτῶν οἱ ἐπίσκοποι δέν ἔχουν καμμίαν ἄλλη δικαιοδοσία καί τά μοναστήρια δικαιούνται νά αὐτοδιοικοῦνται, ρυθμίζοντας τά τοῦ οἴκου των».

Ὁ συγγραφεύς προσεγγίζει τό δύσκολο, λεπτό καί ἀκανθῶδες θέμα τῶν σχέσεων μητροπολίτου καί ἱερῶν μονῶν, ἐρευνώντας καί τίς πρακτικές παραμέτρους του. Τό διάγραμμα πού ἀκολουθεῖ στήν ἐρευνά του ξεκινᾷ ἀπό τήν γενική ἀνάλυση τοῦ ὅρου «ἐπισκοπική ἐποπτεία», προσδιορίζει τά εἶδη τῆς καί τό νομοκανονικό περιεχόμενό της· τονίζει ὅτι

οί επίσκοποι, στά πλαίσια τής αυστηρά προσδιορισμένης διοικητικής δικαιοδοσίας τους επί τών μονών, οφείλουν νά σέβονται καί νά τηροῦν τίς συνταγματικές ἐπιταγές καί τούς κανόνες, γιατί οί σχετικές πράξεις τους ὑπόκεινται καί στόν ἀρμόδιο δικαστικό ἔλεγχο· προσεγγίζει εἰδικότερα τίς διάφορες μορφές τής ἐπισκοπικῆς δικαιοδοσίας, ὅπως μοναστηριακή περιουσία καί κανόνες πού διέπουν τή διαχείρισή της· διακρίνει τόν ἔλεγχο σκοπιμότητας καί τόν ἔλεγχο νομιμότητας ἐπί τών πράξεων τών μονών καί ἰδιαίτερα πραγματεύεται τήν ἔγκριση τοῦ προϋπολογισμοῦ καί τοῦ ἀπολογισμοῦ τών μονών· συνεχίζει μέ τή διαπραγμάτευση τοῦ πολύ σημαντικοῦ ζητήματος τῆς νομιμοποίησης τών μονών ἐνώπιον τών δικαστηρίων, γιά τήν ὁποία δέν χρειάζεται ἐπισκοπική ἔγκριση· ἀναλύει τό ζήτημα τών Ἑσωτερικῶν Κανονισμῶν τών ἱερῶν μονών, πού εἶναι συνέχεια τών ἀρχαίων «Τυπικῶν» καί οἱ ὁποῖοι, ἐνῶ προβλέπονται ἀπό τόν Καταστατικό Χάρτη, δύσκολα ἐγκρίνονται ἀπό τούς ἐπισκόπους· ἀναλύει ἐξαντλητικά τό σοβαρό ζήτημα τῆς κουράς τών δοκίμων μοναχῶν καί τό περιεχόμενο τῆς ἐγ-

κρίσεώς της ἀπό τόν ἐπιχώριο ἐπίσκοπο, ὅπως προβλέπει ὁ Καταστατικός Χάρτης· καί, τελικά, ἐξετάζει τό ζήτημα κατά πόσον οἱ ἱερές μονές δικαιοῦνται νά ἀναπτύσσουν ἐπιχειρηματική δραστηριότητα καί νά ἀσκοῦν ἔμπορία.

Ἡ ἔκδοση τοῦ βιβλίου αὐτοῦ καλύπτει κατά τόν καλύτερο τρόπο μία πραγματική διβλιογραφική ἔλλειψη συνοπτικῆς καί κατατοπιστικῆς ἀναφορᾶς στά ὀρίζοντα καί διέποντα τῶν σχέσεων μητροπολίτου καί ἱερῶν μονών, πού τό καθιστᾶ χρήσιμο καί χρηστικό ἐργαλεῖο γιά κάθε ἐνδιαφερόμενο καί ἀσχολούμενο μέ τό θέμα αὐτό: ἐκκλησιαστικό, μοναχό, νομικό, δικαστικό.

Α.Ντ.

Στήν ἴδια Σειρά («Νομικές Μελέτες Ἐκκλησιαστικοῦ Ἐνδιαφέροντος»), κυκλοφοροῦν ἐπίσης καί τά ἐπόμενα βιβλία τοῦ κ. Γεωργίου Ἀποστολάκη: α) *Προστασία Ἀρχαιοτήτων καί Θρησκευτικά Μνημεῖα*, β) *Ἱερές Μονές κατά Ἑλληνικοῦ Δημοσίου* καί γ) *Ζητήματα Ἐμπροσθέντος Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου. Μοναστηριακή περιουσία*.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΣΧΟΛΙΑ

Πόλεμος γιά ἡττημένους

Ἡ Νέα Τάξη σταθερά κατά τῆς Ὁρθοδοξίας

Ὁ πρῶην διευθυντής τῆς ἐφημ. *Ἐλεύθερος Τύπος* Γιώργος Κύρτσος, στήν νέα του ἐφημερίδα *City Press* (17.10.2003) ἔχει ὑπό τόν ἀνωτέρω τίτλο ἐνδιαφέρουσα ἀνάλυση τῆς διενέξεως γιά τίς κακῶς λεγόμενες Νέες Χῶρες, πού ταλαιπωρεῖ τήν Ἐκκλησία μας. Τό παραθέτουμε ὀλόκληρο λόγῳ τῆς σημασίας του:

«Ἡ ἀναμέτρηση τοῦ Πατριάρχη καί τοῦ Ἀρχιεπισκόπου θά ἔχει σύμφωνα μέ ὅλες τίς ἐνδείξεις ἐντυπωσιακή συνέχεια. Δέν εἶναι θέμα σύγκρουσης προσωπικοτήτων —κάτι τέτοιο θά διευκόλυνε κάποιου εἶδους συνεν-

νόηση— ἀλλά διεργασιῶν πού ἔχουν σχέση μέ τή Νέα Τάξη καί βρῖσκονται ἀπό τά τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ '80 σέ πλήρη ἐξέλιξη στήν εὐρύτερη περιοχή μας.

Τό λεγόμενο ὀρθόδοξο τόξο τών Βαλκανίων ἀντιμετωπίστηκε ἀπό τήν Οὐάσιγκτον σάν ἕνας παράγοντας πού ἐμπόδιζε τή νεοταξική ἀναδιάταξη τών Βαλκανίων. Οἱ Ὁρθόδοξοι Σέρβοι ἰσοπεδώθηκαν καί ταπεινώθηκαν, οἱ Μουσουλμάνοι προώθησαν μέ τή βοήθεια τών Ἀμερικανῶν τίς θέσεις του σέ Βοσνία-Ἐρζεγοβίνη, Ἀλβανία, Πρῶην Γιουγκοσλαδική Δημοκρατία τῆς Μακεδονίας, Κοσσυφοπέδιο.

Οἱ Ἀμερικανοί οἱ ὁποῖοι συνήθως καταδικάζουν τούς θρησκευτικούς πολέμους, εἶναι

καί αὐτοί πού τούς ὀργανώνουν ἢ τούς διεξάγουν. Στά Βαλκάνια ὀργάνωσαν θρησκευτικούς πολέμους μέ μεγάλο ἠττημένο τήν Ὀρθοδοξία, στή Μέση Ἀνατολή ἐπενδύουν οἱ ἴδιοι στό θρησκευτικό μίσος, τό ὅποιο ὑποτίθεται ὅτι καταγγέλλουν.

Ἀπό τήν ἄποψη αὐτή ἡ κρίση στίς σχέσεις μεταξύ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι κάτι πού ξεπερνάει τίς ὅποιες ἀντιθέσεις μεταξύ Βαρθολομαίου καί Χριστόδουλου καί τά ἐκκλησιαστικά ζητήματα πού τούς χωρίζουν. Ἡ κρίση πού παρακολουθοῦμε εἶναι τό τελευταῖο ἐπεισόδιο στήν προγραμματισμένη ὑποδάθμιση τῆς Ὀρθοδοξίας ἀπό τούς ἀρχιτέκτονες τῆς Βαλκανικῆς Νέας Τάξης. Αὐτοί πού νομίζουν ὅτι θά ὑπάρξουν νικητές στήν ἀναμέτρηση Πατριαρχείου καί Ἀρχιεπισκοπῆς δέν ἔχουν καταλάβει τίποτε ἀπό τήν πρόσφατη πολιτική καί στρατιωτική ἱστορία τῶν Βαλκανίων. Ἡ Ὀρθοδοξία θά ἀποδυναμωθεῖ, ὁ Πατριάρχης θά μετατραπῆ σέ «γέφυρα» πού θά ἐνώσει τήν ἰσλαμική Τουρκία μέ τή Χριστιανική Εὐρωπαϊκή Ἑνωση γιά νά ἀποδυναμωθεῖ ἡ διεθνῆς θέση καί ἡ προοπτική τῆς τελευταίας καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος θά ἀντιμετωπιστεῖ μέ ἰδιαίτερη σκληρότητα ἀπό ὄλους ἐκείνους πού δέν ἀνέχονται ὅποιαδήποτε ἀμφισβήτηση τῆς στρατηγικῆς τῆς Νέας Τάξης».

Προσηλωμένοι σέ Ἐκκλησία, παράδοση, πατρίδα καί οἰκογένεια οἱ σημερινοί Ἕλληνες

Δέν ἄρεσαν καθόλου στούς «ἐκσυγχρονιστές» τά ἀποτελέσματα τῆς πανελλαδικῆς ἔρευνας πού διενήργησε (Φθινόπωρο 2003) τό Ἐθνικό Κέντρο Κοινωνικῶν Ἐρευνῶν γιά τίς ἀξίες πού καθορίζουν τήν ἑλληνική κοινωνία σήμερα. Ἀπό τήν ἔρευνα φάνηκε ὅτι οἱ Ἕλληνες παραμένουν πιστοί στίς παραδόσεις, στήν οἰκογένεια καί στήν Ἐκκλησία. Ὁ Ἕλληνας εἶναι ὁ πιό θρησκευτικός Εὐρωπαῖος. Τό 55,5% τῶν ἐρωτηθέντων ἐδήλωσε ὅτι πηγαίνει τουλάχιστον μία φορά τόν μήνα στήν Ἐκκλησία. Τό 63,7% δηλώνει ὅτι προσεύχεται καθημερινά ἢ ἀρκετές φορές τήν ἑβδομάδα, ἐνῶ τό 60,2% πιστεύει ὅτι εἶναι καλύτερο μία χώρα νά ἔχει μία μόνον θρησκεία.

Ἐπίσης οἱ Ἕλληνες διακρίνονται γιά

ἰσχυρή διάθεση διαφυλάξεως τῆς πολιτιστικῆς καί θρησκευτικῆς ὁμοιογένειας τῆς χώρας. Τό 82% τῶν ἐρωτηθέντων πιστεύει ὅτι εἶναι καλύτερο γιά μία χώρα νά μοιράζονται σχεδόν ὅλοι τά ἴδια ἔθιμα καί παραδόσεις. Τό 58,1% ἐπιθυμεῖ νά ἔρχονται στή χώρα μας λιγότεροι ξένοι μετανάστες (ἢ πιό σωστά λαθρομετανάστες) κάτω ἀπό αὐστηρές προϋποθέσεις καί περιορισμούς.

Ἐνδιαφέροντα εἶναι καί ἄλλα πολλά ἀπό τά ἀποτελέσματα τῆς ἔρευνας. Παρόμοιες ἔρευνες ἔχουν γίνει καί ἄλλες φορές στά τελευταῖα χρόνια μέ παρόμοια ἀποτελέσματα.

Τό αἰσιόδοξο μήνυμα εἶναι ὅτι, παρὰ τήν πλύση ἐγκεφάλου πού ὑφίσταται ὁ ταλαίπωρος λαός μας, διατηρεῖ ἀκόμη ἰσχυρά πνευματικά ἀντισώματα καί δέν ἀποδέχεται τήν νεοεποχίτικη ἀπαξίωση πατρίδος, παραδόσεως, Ἐκκλησίας καί οἰκογένειας, θεσμῶν καί ἀξιῶν πάνω στίς ὅποιες αἰῶνες τώρα στηρίζει τήν ὑπαρξή του. Αὐτοί πού δημοκρατικώτατα προσπαθοῦν «νά μᾶς ἀλλάξουν τά φῶτα» —χωρίς νά μᾶς ρωτήσουν— ἄς πάρουν τό μήνυμα ὅτι μάταια κοπιᾶζουν.

Κόλαφος γιά τούς «ἐκσυγχρονιστές» ἀπό τή Βουλή τῶν Ἐφήβων

Τό σημαντικό εἶναι ὅτι τίς ἀπόψεις πού προαναφέραμε σημερίζονται ὄχι μόνον οἱ μεγαλύτεροι στήν ἡλικία ἀλλά καί οἱ νέοι μας. Αὐτό ἦταν τό μήνυμα καί ἀπό τήν φειτηνὴ «Βουλή τῶν Ἐφήβων», πού ἔχει καθιερωθεῖ ὡς θεσμός τά τελευταῖα χρόνια.

Διαβάζουμε στήν «ἐκσυγχρονιστική» Ἐλευθεροτυπία (17.9.2003) ὅτι οἱ νέοι τῆς Βουλῆς τῶν Ἐφήβων: «...ζήτησαν νά ἐλέγχονται καλύτερα τά σύννορα γιά νά μὴν μπαίνουν στή χώρα μας λαθρομετανάστες καί νά δεχόμαστε περιορισμένο ἀριθμὸ μεταναστῶν, ἐνῶ καταψήφισαν τήν πρόταση γιά χορήγηση τῆς ἑλληνικῆς ὑπηκοότητας στούς μετανάστες ἔπειτα ἀπό συγκεκριμένο διάστημα παραμονῆς τους στή χώρα.

Τάχθησαν ὑπέρ τοῦ γενικοῦ ἀφοπλισμοῦ, τῆς καταστροφῆς τῶν πυρηνικῶν ὄπλων, τῆς ἀποχώρησης τῶν ἀπανταχοῦ στρατευμάτων κατοχῆς καί τῶν μαζικῶν κινητοποιήσεων ἀπό τούς λαούς καί ἐξέφρασαν τήν ἐπιθυμία

τους ή εξουσία στο Ιράκ να ασκείται από τον Ιρακινό λαό και όχι από τους Αμερικανούς.

Εναντιώθηκαν μάλιστα στην ένταξη της Τουρκίας στην Ε.Ε., ζήτησαν να απορριφθεί το σχέδιο Ανάν και υπερψήφισαν όριακά τη διατήρηση και την ενίσχυση του ΟΗΕ, αλλά πρότειναν να επαναπροσδιοριστεί ο ρόλος του και να έχουν όλα τα κράτη-μέλη ισότιμη ψήφο. Από την εκπαίδευση και την οικογένεια ζήτησαν να γαλουχούν τους νέους με τα έλληνοχριστιανικά ιδεώδη, ενώ από τα ΜΜΕ να μην προβάλλουν τη βία αλλά τις παραδόσεις και την Ιστορία της χώρας μας. Έκριναν επιβεβλημένα δέ τη διδασκαλία της ελληνικής γλώσσας σε πανεπιστήμια του εξωτερικού.

Η αντίθεση του «έκσυγχρονισμού»

Ο «έκσυγχρονισμός», δηλαδή η οργανωμένη προσπάθεια θεσμικής προωθήσεως και εδραιώσεως των ιδεών και συμφερόντων της «Νέας Έποχής» σε όλους τους τομείς της ζωής, για την αντιμετώπιση του παραπάνω φαινομένου μελετά και νέες ξεθελιωτικές νομοθετικές ρυθμίσεις. Εφ' όσον τα πράγματα δεν βγαίνουν όπως θέλει, θα προσπαθήσει να τα επιβάλει χωρίς πολλά προσχήματα. Η ποινικοποίηση της αντίθετης άποψης είναι το επόμενο βήμα. Ήδη έχουμε πάρει μία ισχυρή γεύση από αυτά μέσω Συμφωνίας Σένγκεν, προγράμματος Echelon για την παρακολούθηση των τηλεπικοινωνιών κ.ά. Ακολουθεί ή «Αστυνομία σκέψης» και ο όρισμός «έγκλημάτων σκέψης», όπως προφητικά τά έχει ιστορήσει ο Τζώρτζ Όργουελ στο βιβλίο του «1984».

Νομοσχέδιο «κατά του ρατσισμού»

Τό ανίκανο κράτος (μένουμε σ' αυτόν τον χαρακτηρισμό για να μην του αποδώσουμε και πρόθεση για τό σημερινό κατόντημα) άφου μετέβαλε την Ελλάδα σε ξέφραγο άμπέλι λαθρομεταναστών, έρχεται τώρα να ποινικοποιήσει όχι μόνο συμπεριφορές στοιχειώδους αυτοπροστασίας των Ελλήνων αλλά και να ανατρέψει τά ισχύοντα στο θέμα της νομικής-δικαστικής αποδεικτικής διαδι-

κασίας. Η σημαιοφόρος του «άντιρατσισμού» έφημ. Έλευθεροτυπία, μάς προσφέρει μία γεύση του νομοσχεδίου «κατά του ρατσισμού», που έτοιμάζουν τά ύπουργεία Δικαιοσύνης και Έργασίας. Γράφει: «Η περίπτωση, δηλαδή, του Άλβανού Όδυσσέα Τσενάι, κορυφαίο παράδειγμα ξενοφοβικής συμπεριφοράς, θά μπορούσε να αντιμετωπιστεί μέ τό νομοσχέδιο, αν έπίσημη άρχή άπαγόρευε σε άλλοδαπούς να κρατούν την ελληνική σημαία». Καί παρακάτω: «Γιά πρώτη φορά εισάγεται και μία ριζική τομή στο δίκαιο της άποδείξης προκειμένου να γίνει πιό αποτελεσματική ή προστασία του θιγομένου. Μέ δεδομένη την ιδιαίτερη δυσκολία να άποδείξει κάποιος ότι έπese θύμα διάκρισης, από έδω και στο έξής τό βάρος να άποδείξει ότι δέν παραδιάστηκε ή άρχή της ίσης μεταχείρισης φέρει τό αντίδικο μέρος και όχι ό βλαπτόμενος. ... Μάλιστα, δίνεται ή δυνατότητα στον έργαζόμενο που έχει πέσει θύμα διακριτικής μεταχείρισης να προσφύγει στα δικαστήρια ή στις άρμόδιες άρχές άκόμη και όταν έχει λήξει ή έργασιακή του σχέση, ενώ προστατεύεται και στην περίπτωση που άπολυθεί έξ αιτίας του ότι κατήγγειλε την προσβολή». (έφημ. Έλευθεροτυπία 7.11.2003).

Δηλαδή: Έάν σε μία ιδιωτική έπιχείρηση άπασχολούνται π.χ. 40 ξένοι και 60 Έλληνες, και ό ιδιοκτήτης της έπιχειρήσεως άπολύσει 10 από τους ξένους, έπειδή δέν έχουν στην έργασία την έπιθυμητή άπόδοση, θά κινδυνεύει να τόν πάνε στα δικαστήρια για ρατσιστική συμπεριφορά. Όπως ήδη τό είπαμε «τό βάρος να άποδείξει ότι δέν παραδιάστηκε ή άρχή της ίσης μεταχείρισης φέρει τό αντίδικο μέρος και όχι ό βλαπτόμενος». Δηλαδή, θά πρέπει ό έπιχειρηματίας να άποδείξει ότι ή άπόλυση δέν είχε ρατσιστικά κίνητρα. Συμπέρασμα: Ο έπιχειρηματίας ώθεΐται να άπολύσει από τους Έλληνες έργαζομένους, διότι τότε μόνον δέν θά κατηγορηθεί ότι έδρασε ρατσιστικά!

Καί όλα αυτά δέβαια στο όνομα Κοινωνικών Όδηγιών της Ευρωπαϊκής Ένώσεως.

Υ.Γ. Η καλή έφημερίδα ξεχνά ότι ενω στην περίπτωση της Συμφωνίας Σένγκεν κατεδίκαζε —και πολύ σωστά— την ανατροπή του «τεκμηρίου της άθωότητας», που ή Συμ-

φωνία νομοθετούσε, τώρα αποδέχεται αυτή την ανατροπή εν όνοματι του «άντιρατσισμού»...

Νά ό ρατσισμός!

Καί μιά καί ό λόγος περί «άντιρατσισμού». Διερωτάται κανείς: ή πριμοδότηση τών παλινοστούντων από τήν πρώην Σοβιετική Ένωση μέ 100 μονάδες (τή στιγμή πού ή βάση είσαγωγής είναι 600 μονάδες, βλ. έφημ. Έλευθεροτυπία 23.10.2003) στίς έξετάσεις για πρόσληψη έπαγγελματιών όπλιτών, δέν είναι ρατσισμός; Τό ίδιο βέβαια ίσχύει καί στήν περίπτωση άλλων μέτρων, όπως λήψη ευνοϊκών δανείων κ.ά. εκ μέρους μουσουλμάνων Θράκης, μεταναστών καί παλινοστούντων. Έδω, όπως φαίνεται, έχουμε αντίστροφο ρατσισμό, εις βάρος δηλαδή τών Έλλήνων πολιτών. Δράστης μάλιστα έδω είναι ή κυβέρνηση.

Ό δήθεν όρκος του Μεγάλου Άλεξάνδρου

Γνωρίζατε ότι ό περίφημος «όρκος» του Μεγάλου Άλεξάνδρου είναι πλαστός; Τόν έδωσε «ποιητική άδεια» στό στόμα του Μακεδόνο στρατηλάτου ό λογοτέχνης Χρήστος Ζαλοκώστας (1895-1975)! Αυτό αποκαλύπτεται σέ έρευνα πού δημοσιεύει ή έφημερίδα Άλφα Ένα (1-2.11.2003).

Όπως όμως λέγει ή παροιμία, μπορεί να κοροϊδέυεις έναν άνθρωπο για πολύ καιρό ή πολλούς ανθρώπους για λίγο, όχι όμως όλους για πάντα.

Μέ τήν κατάρρευση του ύπαρκτου σοσιαλισμού καί τήν άθρόα καί ανεξέλεγκτη είσοδο στή χώρα μας μουσουλμάνων λαθρομεταναστών, έπρεπε τό πολυπολιτισμικό μοντέλο της Νέας Τάξεως Πραγμάτων να βρει ως συνήγορο ένα πρόσωπο άδιαμφισβητήτου κύρους. Καί τό βρήκε στό πρόσωπο του Μεγάλου Άλεξάνδρου, του κατ' έξοχήν συμβόλου της μεγαλωσύνης καί οίκουμενικότητας του Έλληνισμού. Τί καί αν ό Μέγας Άλέξανδρος δέν ειπε ποτέ αυτά πού του αποδίδει ό «όρκος»;

Χωρίς στρατό Μακεδονία – Ήπειρος!

Οί πρόσφατες αποφάσεις του Έλληνικού

Έπουργείου Έθνικής Άμύνης (βλ. έφημ. Έλευθεροτυπία, 21.10.2003) να καταργήσει τήν 1η στρατιά, τό Γ' σώμα στρατού, 8 μεραρχίες, 9 ταξιαρχίες, 3 συντάγματα καταδρομών καί ένα άλεξιπτωτιστών, αφήνοντας ούσιαστικά χωρίς στρατό όλόκληρη τήν Μακεδονία καί Ήπειρο, έρχονται να ένισχύσουν τίς ύποψίες ότι τό σενάριο για «Δημοκρατία της Κεντρικής Βαλκανικής» μέ πρωτεύουσα μία πολυεθνική καί όχι έλληνική Θεσσαλονίκη, μπορεί να μην είναι τόσο φανταστικό...

Ή «έκδρομή» ήταν επίσημη επίσκεψη!

Ευτυχώς πού υπάρχουν καί τά παπικά Μ.Μ.Ε. για να μαθαίνουμε κάποια πράγματα!

Έτσι από τό επίσημο παπικό ειδησεογραφικό πρακτορείο Zenit στή Ρώμη καί από τήν έφημερίδα Καθολική (7.10.2003) τών εν Έλλάδι ούνιτών πληροφορηθήκαμε ότι ή επίσκεψη, πού ό εκπρόσωπος τύπου του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Άθηνών καί πάσης Έλλάδος κ. Χριστοδούλου άρχιμ. Έπιφάνιος έχαρακτήρισε ως «έκδρομή», (βλ. έφημ. Άδέσμευτος (Ρίζου), 26.9.2003) όταν αναγκάστηκε να κάνει δηλώσεις, άφοϋ μαθεύτηκε τό γεγονός, ήταν στήν πραγματικότητα «συνέχεια της πρό δύο έτών επίσκεψης του Πάπα Ιωάννου Παύλου Β' στήν Άθήνα, καί της πρόσφατης ανταλλαγής επισήμων επισκέψεων αντιπροσωπιών της Άγίας Έδρας καί της Έκκλησίας της Έλλάδος» (Καθολική, 7.10.2003). Κατά τά γραφόμενα της ούνιτικής έφημερίδος «Ό πρωτοσύγκελος π. Θωμάς Συνοδινός (Σημ.«Π»: συνοδευόμενος από τριάντα ιερείς της Αρχιεπισκοπής) έκόμισε προς τόν Πάπα προσωπικό μήνυμα του Μακαριωτάτου...». Τό ρεπορτάζ της έφημερίδος Καθολική κλείνει μέ τά έξής λόγια: «Συμπερασματικά, ή επίσκεψη αυτή άνοίγει νέο δρόμο οίκουμενικού θεολογικού διαλόγου», πού είναι ό ποιμαντικός στό πλαίσια της χριστιανικής μαρτυρίας μέσα στήν ένωμένη Ευρώπη».

Ό Έλληνικός τύπος (βλ. ένδεικτικώς Έλευθεροτυπία, 26.9.2003 καί Άδέσμευτο (Ρίζου) 26.9.2003), εκτιμά ότι «ή επίσκεψη περιλαμβάνεται στό άργά αλλά σταθερά δήμα-

τα πού κάνει ή Ἄρχιεπισκοπή τὰ τελευταῖα τρία χρόνια, γιά νά πραγματοποιηθεῖ στό μέλλον ἐπίσκεψη τοῦ ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου στό Βατικανό» (*Ἐλευθεροτυπία*).

Ἄρχιεπίσκοπος «ἀγιοποίησε» τήν «Μητέρα Τερέζα»

Μέ τήν εὐκαιρία αὐτῆς τῆς «ἀγιοποίησεως» —σημειωτέον ὅτι ἔχει κάνει ἄλλες 1.315 «ἀγιοποιήσεις» ὁ σημερινός πάπας— βλέπει κανεῖς πόσο πολύ ἔχει ἀλλοιώσει ὁ παπισμός τήν ἔννοια τῆς ἀγιότητος, διότι τήν ἐκλαμβάνει ὡς μία ἀπλή ἠθικοποίηση. Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι, γιά νά ἀνακηρυχθεῖ κάποιος «ἅγιος» ἀπό τόν πάπα, ἀρκεῖ νά βρεθοῦν δύο (2) θαύματα πού ὑποτίθεται ὅτι ἐπετέλεσε. Ἡ ἀτυχία γιά τόν πάπα στήν συγκεκριμένη περίπτωση εἶναι ὅτι τό ἕνα ἀπό τὰ δύο «θαύματα» τῆς «Μητέρας Τερέζας» (†1997), καταγομένης ἐκ Σκοπίων, ἔρχονται νά διαψεύσουν οἱ Ἰνδοί θεράποντες ἰατροί τῆς θεραπευθείσης ἀσθενοῦς, λέγοντας ὅτι ἡ θεραπευτική ἀγωγή καί ὄχι ἡ ἐπίκληση τῆς «Μητέρας Τερέζας» τήν ἔκανε καλά. (βλ. ἐφημ. *Τό Βῆμα*, 21.10.2003).

Τελικῶς πάντως ὁ πάπας δέν ἐπτοήθη καί προχώρησε στήν ἀνακήρυξη τῆς «ἀγιότητος».

Πρόην στέλεχος τῆς ΠΑΝ.Ι.Φ.Ε. καταγγέλλει

Ἡ ὁργάνωση τῆς ΠΑΝ.Ι.Φ.Ε. («Πανελληνία Ἱστορική καί Φιλοσοφική Ἐταιρεία», ἃν καί δέν συμπεριελάμβανε μεταξύ τῶν ἰδρυτικῶν μελῶν της κανένα φιλόσοφο ἢ ἱστορικό) χαρακτηριζόταν στό πόρισμα τοῦ ἀντιπροέδρου Πρωτοδικῶν Ἀθηνῶν κ. Ἰωάννου Ἀγγελῆ (1996) γιά τό διαβόητο Κ.Ε.Φ.Ε., δηλαδή γιά τό παράρτημα τῆς ἐν Ἑλλάδι Σαηεντολογίας, ὡς δορυφορική ὁργάνωση τοῦ Κ.Ε.Φ.Ε.

Ὁ τότε καί μετέπειτα πρόεδρος τῆς ΠΑΝ.Ι.Φ.Ε. Τάκης Ἀλεξίου, σείχης —ὅπως ὁ ἴδιος γράφει— δύο ἰσλαμικῶν ταγμάτων, εἶχε καταφέρει νά μετατρέψει σέ ἄβουλα ρομπότ ἀξιόλογους κατά τὰ ἄλλα νέους ἀνθρώπους καί μάλιστα ἐπιστήμονες. Τόν Ἰούλιο τοῦ 2003 ἡ ἐκ τῶν βασικῶν στελεχῶν τῆς ΠΑΝ.Ι.Φ.Ε. Χαρίκλεια Ἀνδρουτσοπούλου,

μετά ἀπό 16 χρόνια παραμονῆς στήν ὁργάνωση, κατάλαβε τί γίνεται καί ἀπεφάσισε νά ἀποχωρήσει. Ἀπό τότε ἡ ζωή της ἔγινε κόλαση λόγω τοῦ πολέμου πού τῆς κάνουν οἱ πρόην συνάδελφοί της στήν ὁργάνωση, ἀκόμη καί τὰ ἀνήλικα παιδιά της! Στή μηνυτήρια ἀναφορά, πού κατέθεσε τόν Σεπτέμβριο τοῦ 2003 ἐναντίον τοῦ πρόην συζύγου της καί τῆς ἀδελφῆς της, καταγγέλλει «σημεῖα καί τέρατα». Ἀναφέρουμε ἕνα χαρακτηριστικό ἀπόσπασμα, πού δείχνει τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο δροῦν ὅλες οἱ παραθρησκευτικές ὁργανώσεις, ἡ σέκτες:

«Μέσα στό κλίμα αὐτό καί προκειμένου νά μπορέσει νά μᾶς ἐλέγξει ἀπόλυτα (Σ.τ. «Π»: ὁ «δάσκαλος» τῆς ὁργανώσεως Τάκης Ἀλεξίου), μᾶς καλλιέργησε τήν ἐχθρότητα ἀπέναντι σέ γονεῖς, συγγενεῖς καί φίλους πού δέν εἶχαν σχέση μέ τήν ὁργάνωση. Ἦταν δέ τέτοια ἡ πλύση ἐγκεφάλου καί ἡ καλλιεργηθεῖσα ἐχθρότητα, σέ βάρος τῶν γονέων μας, ὥστε μᾶς εἶχε πείσει ὅτι αὐτοί ἦταν πίσω ἀπό κάθε κακό πού τοῦ συνέβαινε. Γι' αὐτό καί προκειμένου νά τόν ὑπερασπισθοῦμε βγήκαμε στά ΜΜΕ, ἐγώ καί ἡ 6' μηνυομένη, ἀδελφή μου, καί καταγγείλαμε τόν πατέρα μας ὅτι μᾶς εἶχε διάσει... πρὶν 25 χρόνια, σέ ἡλικία 8 ἐτῶν! Ἐδῶ πρέπει νά σημειωθεῖ ὅτι ὁ πατέρας μας εἶναι διαπρεπῆς δικηγόρος καί συγγραφεύς νομικῶν διβλίων, γυιός καί ἀδελφός ἀρεοπαγιτῶν!» (ἐφημ. *Ἡ Δημοκρατική τῆς Ρόδου*, 14.9.2003).

Ἡ κ. Χαρίκλεια Ἀνδρουτσοπούλου, ὅπως διαβάζουμε στό φύλλο τῆς 18.9.2003 τῆς ἴδιας ἐφημερίδος, «ὑποστήριξε ἐπίσης ὅτι ἡ ἴδια καί ἄλλα μέλη τῆς ὁργάνωσης αὐτῆς ὑπόκεινται σέ οἰκονομική ἐκμετάλλευση καί σέ ἐξευτελισμό ἀπό τόν “ἡγέτη” ἀρχιτέκτονα».

Νά σημειώσουμε ὅτι ὁ «δάσκαλος» τῆς δορυφορικῆς τοῦ Κ.Ε.Φ.Ε. ὁργανώσεως ἀρχιτέκτων Τάκης Ἀλεξίου εἶχε μεταφέρει τή δράση τῆς ὁργανώσεως μετά τό 1996 στήν εὐαίσθητη περιοχὴ τῆς Θράκης καί συγκεκριμένα στήν Κομοτηνὴ, ἐνῶ ἐδῶ καί μερικά χρόνια ἐγκαταστάθηκε στήν ἐπίσης ἀκριτικὴ Σύμη τῆς Ρόδου.

Τὰ ἀνωτέρω ἀποτελοῦν ὀδυνηρὴ ἐπιβεβαίωση ὅσων ἐδῶ καί πάνω ἀπό δέκα χρόνια καταγγέλλει ἡ Ἐκκλησία μας ὅτι συμβαίνουν

στήν Ἑλλάδα, ἢ ὁποία ἔχει γίνει ξέφραγο ἀμπέλι ποικιλωνύμων αἰρέσεων.

Περί εὐθανασίας

Κατά καιρούς πολλά Μ.Μ.Ε. προβάλλουν ἐντέχνως τὴν εὐθανασία ὡς «ἀξιοπρεπὴ» θάνατο. Τό θέμα ὅμως δέν «περπατάει» ἱκανοποιητικά γιά τούς προπαγανδιστές του, διότι ἡ κοινὴ γνώμη εἶναι ἀρνητικὴ ἔχοντας ἀκόμη μνημὲς ἀπὸ τὴν εὐθανασία πού ἐπεχείρησαν νά ἐφαρμόσουν οἱ ναζί σέ διανοητικῶς πάσχοντες ἀσθενεῖς καί ἀπὸ τό γεγονός ὅτι μπορεῖ νά ἀνοίξει ἡ πόρτα γιά δολοφονίες ἀνυπεράσπιστων ἀσθενῶν ἀπὸ ἀνθρώπους πού θά ἔχουν συμφέρον νά τό κάνουν.

Ἐντύπωση κάνει πάντως τό γεγονός ὅτι στήν προσπάθειά τους νά νομιμοποιήσουν τὴν εὐθανασία κάποιιοι στρατευμένοι στή «Νέα Ἐποχὴ» δημοσιογραφικοὶ κάλαμοι κα-

κοποιοῦν τὴ στοιχειώδη λογικὴ. Ἔτσι ὀλόκληρα ρεπορτάζ ἐγράφησαν γιά τὴν «τραγικὴ ἱστορία τοῦ Βενσάν Ἰμπέρ» (τίτλος τῆς ἐφημερίδος *Ἡ Καθημερινή* 5.10.2003) καί γιά τό βιβλίο-διαθήκη πού ἔγραψε ὁ τραγικός νέος μέ τὴ βοήθεια δημοσιογράφου, ἐνῶ ὅπως ἀναφέρεται ἐπὶ λέξει στό ρεπορτάζ «Ὁ Ἰμπέρ εἶχε τραυματιστεῖ σοβαρὰ τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2000 σέ τροχαῖο ἀτύχημα. Ἐκτοτε πέρασε τὰ ἐπόμενα τρία χρόνια τῆς ζωῆς του σέ κρεβάτι νοσοκομείου. Τετραπληγικός, χωρὶς ὄραση οὔτε ἀκοή, μποροῦσε νά ἐπικοινωνήσει μόνο πατώντας ἓνα πληκτρο ἑνός εἰδικά σχεδιασμένου ὑπολογιστῆ. Ὁρες ὀλόκληρες χρειαζόταν γιά νά πεῖ μία φράση».

Ἡ ἀπορία λοιπὸν εἶναι πῶς, ἐνῶ «χρειαζόταν ὄρες γιά νά πεῖ μία φράση», ἔγραψε ὀλόκληρο βιβλίο;... Μήπως θά πρέπει νά εἶναι πιὸ εὐπεπτες οἱ ἱστορίες πού μᾶς σερβίρει ἡ «Νέα Ἐποχὴ»;

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἔκδοση τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου
 γιά τὴν Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση «Παρακαταθήκη»
 Ἐκδότης - ὑπεύθυνος κατὰ τὸν νόμο: Ἡρακλῆς Λαμπρόπουλος
 Σύμβουλος Ἐκδόσεως: Μοναχὸς Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης
 Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: ΤυρOffset Β. Κουκουλῆς καί Σία Ο.Ε.
 Τηλ.: 2310/68.90.70 Ἐκτύπωση — Βιβλιοδεσία

Συνδρομὲς προαιρετικῆς
 Ἐπιστολὲς - Συνδρομὲς: Περιοδικὸν ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
 Τ.Θ. 18407 – 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τὰ ἐνυπόγραφα ἀρθρα ἐκφράζουν τίς ἀπόψεις τῶν συγγραφέων τους καί ἀκολουθοῦν τὴν ὀρθογραφία τους.

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευση, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι θά ἀναφέρεται ρητῶς ἡ πηγὴ προελεύσεως